Lidia Vianu

The Wind and the Seagull
Vântul şi Pescăruşul
La Mouette et le Vent...

Collected Poems. 2022
Parallel Texts. Texte paralele

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

2023

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS
The Online Publishing House of the University of Bucharest
Editura pentru studiul limbii engleze prin literatură
http://editura.mttlc.ro
Lidia Vianu
Director

https://editura.mttlc.ro/metoda-lidia-vianu-7-volume.html

ISBN 978-606-760-196-1

© Lidia Vianu
© Universitatea din Bucureşti

Advisor for the series: **Anne Stewart**

Cover Design and overall Layout by
Lidia Vianu

IT Expertise: Cristian Vîjea
Proofreading: Raluca Cruceresc u, Angelica Curcan, Oana-Roxana Dicilea, Laura Dobrin, Monica Găman, Alexandra Gruia, Daniela Gugescu, Roberta Maria Gulerez, Patricia Măroiu, Andra Păuna, Cristian Vîjea

Acknowledgements
The author is grateful to **Anne Stewart** for her patience in revising this text, for her sympathetic reading and, last but not least, for her continuing gentleness and delicacy while helping out a poet whose mother tongue is not English.

Lidia Vianu
The Wind and the Seagull
Vântul şi Pescăruşul
La Mouette et le Vent...
Collected Poems. 2022
Parallel Texts. Ediție bilingvă.
Contemporary
Literature Press
https://editura.mttlc.ro/
The University of Bucharest
2022

Contents

Cuprins

The Wall p. 3
Zidul

The Wind and the Seagull p. 37
Vântul şi Pescăruşul
La Mouette et le Vent...

Let the poem haunt you until you are me p. 75
Lasă poemele să te schimbe până ce eşti eu

Shadow Halo Flame Light p. 85
DuhUmbră Aură Flacără Lumină

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

This is a mere story of love like so many others. All you have to do is allow yourself to feel every sound of it.

Read the virtual text, or give the letters a body of visible ink on paper. Write your own text, using the signs of any language that you know.

What matters is to fill your soul with a treasure which, the more you share, the more it grows in you.

The Author

Aceasta este o simplă poveste de dragoste ca multe, foarte multe altele. Îngăduiți-vă să simțiți fiecare sunet al ei — doar atât.

Citiți textul virtual, ori creați pentru literele lui corpuri vizibile din cerneală pe hârtie. Scrieți-l cu mâna voastră, folosind semnele oricărei limbi vă este la îndemână.

Important este să vă umpleți sufletul cu o comoară pe care, cu cât o dăruiți mai multora, cu atât va creşte în voi.

Autoarea

"I could not cease reading.
The author should write, write, write...
Read the text a thousand times!
It expresses everything,
it is deep, poetic, physical, esoteric,
simply everything.
It is a treasure."

Gabriel Altmann
Linguist, mathematician, musician

„Nu mă puteam opri din citit.
Autorul ar trebui să scrie, să scrie şi iar să scrie...
Citiți textul de o mie de ori!
Exprimă tot,
este profund, poetic, fizic, ezoteric,
absolut tot.
E o comoară."

Gabriel Altmann
Lingvist, matematician, muzician

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

3

The Wall

Zidul

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest

2022

His ancestors' house had been built in 1177, on the site of a well gone dry. A hidden descent into darkness. Decades later, the régime confiscated the house. Years after that, here he is, climbing to the attic.

Broken windows, ghostly walls, birds' nests – pigeons fly out with fast beating wings.

One bird stays behind. Unafraid. Grey feathers, a white halo, its eyes reflecting his. Its feet are resting on some papers written in green ink. Faded.

He holds out his hand and slowly pulls the papers towards him. The bird breathes deeply. Both of them are on this side of the wall now.

No touch. Just the sign. Here it was and is no more. A seagull.

11 Feburary 1233

Casa strămoşilor lui, ridicată în anul 1177, pe locul unei fântâni secate. Drum neştiut ce cobora în negură. După multe veacuri, regimul a confiscat-o. Au mai trecut ani de atunci. Clipa aceasta îl găseşte urcând către mansardă.

Geamuri sparte, ziduri-stafii, cuiburi de zburătoare – aripi de porumbei se zbat în goană.

Rămân doar pene cenuşii şi o aură albă. Fără frică. Două picioruşe pe un vraf de hârtii acoperite cu litere de cerneală verde. Decolorată.

Ca în vis întinde mâna şi trage hârtiile mai aproape. Pasărea respiră adânc. Amândoi, în sfârşit, de aceeaşi parte a zidului.

Imateriali. Un semn. Cândva aici, dar nu mai este. Pescăruşul.

11 februarie 1233

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

5

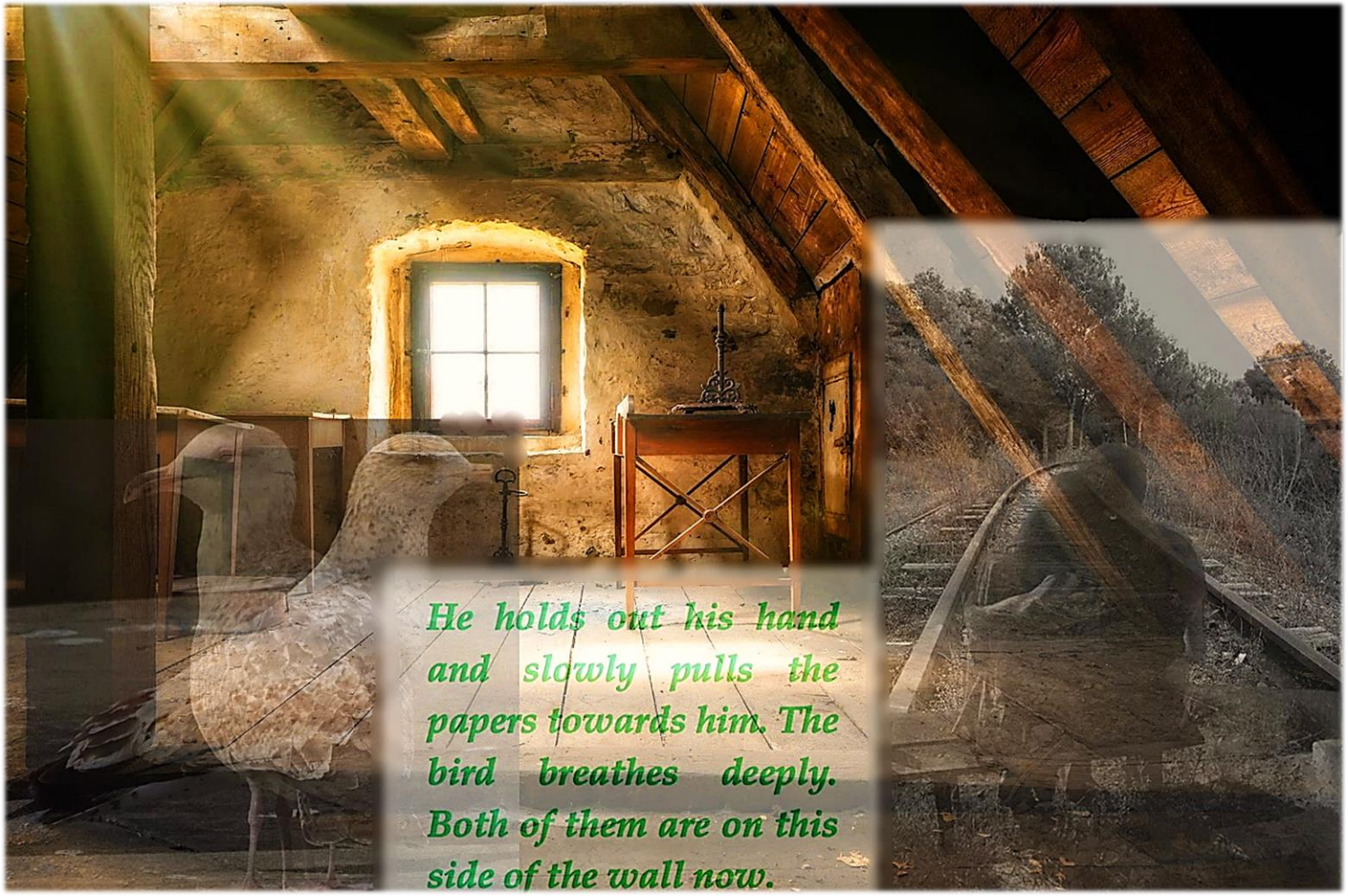

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

I.

I

I. 1.

Luck tried me three times in my life.

The first time round, I dimly felt it: couldn't see, couldn't hear, couldn't touch. Just knew.

The second time round, it was both too late and too early. I was not ready.

This third time, having left the future behind, I am free. I was waiting for it.

I. 2.

I could not start on my journey towards you until I had learnt how to write in the first person as if the first person did not exist.

Eu

I. 1.

De trei ori m-a încercat norocul în viaţă.

Mai întâi, tulbure: n-am văzut, n-am auzit, n-am atins. Dar de ştiut, am ştiut.

Apoi a fost prea devreme şi prea târziu: amândouă deodată. M-a descumpănit.

Acum, a treia oară, cu viitorul în urma mea, sunt liberă. Îl aşteptam.

I. 2.

Nu puteam porni la drum către tine fără să învăţ mai întâi să scriu la persoana întâia ca şi cum persoana întâia nu ar exista.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

When thou hast done, thou hast not done —

I. 3.

Every day is another mood. You cannot be with me, but you can make me think with you. So that, when this journey ends, we can understand each other. At last.

Today you smile. Your seen-by-no-one-but-me sensibility.

There is not a single minute of your life that does not play that chord of my heart which nobody hears but you.

Simțim în fiecare zi altceva. Nu poți fi cu mine, dar mă poți face să gândesc ce gândeşti. La capătul acestei călătorii, ne vom înțelege unul pe celălalt. După o lungă aşteptare.

Astăzi surâzi. Sensibilitatea aceea pe care numai eu ți-o ştiu.

Toate clipele vieții tale cântă pe acea coardă a sufletului meu pe care doar tu o auzi.

I. 4.

You are. You are that part of me without which I am not.

You make everything certain while uncertainties rage. Within. Without.

You make everything uncertain every second of every minute of every day of every month of every year, again and again.

You break my heart with a word.

You stroke my soul with a silence.

With you I am speechless.

These many words are a sign that I am not with you yet.

Eşti. Eşti acea parte din mine fără de care eu nu sunt.

Aduci linişte atunci când nimic nu e sigur. În noi. Între noi.

Îneci în îndoială fiecare secundă a fiecărui minut al fiecărei zile a fiecărei luni a fiecărui an, mereu, iar şi iar.

Mă frângi cu o vorbă.

Mă ridici cu o tăcere.

Cu tine nu am cuvinte.

Vorbele aşternute aici sunt un semn că încă nu te-am

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

găsit.

I. 5.

7 July 1247

If you lived in a frozen cave at the bottom of all worlds, that would be the only place where I would want to be.

If you surfaced at a time of wars and death, I would want to share it with you.

If you left on a crusade against the chosen people, I would follow you even if I were a Jew myself.

There is nothing you could tell me that I would not want to make mine.

7 iulie 1247

Dacă te-ai afla în peştera îngheţată de la capătul lumilor, acela ar fi singurul loc unde aş vrea să fiu.

Dacă ai trăi vremuri de bătălie şi moarte, aş vrea să le trăiesc odată cu tine.

Dacă ai pleca în cruciadă împotriva poporului sfânt, să fiu una de-a lor şi tot te-aş urma.

Tot ce spui tu vreau să fiu şi eu.

I. 6.

Whose soul is this — bathing in you, struggling in me so hard to get there, to be there, to lose itself into where and who you are?

The eyes of your dead parents have found me, taught me, pushed me on my way.

The eyes of my dead father—have they ever rested on you, I wonder.

The rhyme of the Ancient Mariner — you.

Me — the white horse of fairy-tales, eating embers and

Ce suflet este acesta — adânc în tine, zbătându-se în mine, să te ajungă, să fie cu tine, să se piardă pretutindeni în fiinţa ta?

M-au găsit, m-au călăuzit şi m-au pornit către tine ochii părinţilor tăi care nu mai sunt.

Oare au ajuns vreodată la tine ochii tatălui meu care nu mai e, mă întreb.

Bătrânul Marinar — tu.

Eu — calul alb din basme care înghite jăratec şi biruie

killing old age. Carrying you across Mediterraneus.

vârsta, calul care te duce dincolo de Mediterraneus.

I. 7.

We are not alone, there are so many around us, you say.

Nu suntem singuri, spui. Îi avem pe toți împrejurul nostru.

We *are* alone.

Ba *suntem* singuri.

Are we.

Oare?

Wherever my body is, my soul is some place else.

Oriunde s-ar afla trupul meu, sufletul este altundeva.

II.

We

Noi

II. 1.

The words you touched, the places you lived in haunt me.

Mă bântuie vorbele tale, locurile în care ai trăit.

The one and only.

The one and only.

This, our time, running out.

Cum fuge timpul acesta ce ne e dat.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

II. 2.

What one sees out of the windows of this train is what one no longer sees with the eye. *Pictor Romano, Hala Traian, Pitar Moş, Snagov, Grădina Icoanei*, they can all be there — but one wouldn't know one knows them.

Bus 33 brings you back on that August evening, hand in mine, arm around my shoulders, half away — you already knew your future, while I was meeting mine blindly.

Don't I wish I had seen then what I see now, out of the window of this slow train, with my bodilessness.

Ce se vede prin geamul acestui tren nu mai poate fi văzut cu ochii deschişi. Pictor Romano, Hala Traian, Pitar Moş, Snagov, Grădina Icoanei — da, poate. Dar am uitat că le ştim.

Seară de august în autobuzul 33. În mâna mea, mâna ta, braţul tău înconjurându-mi umerii, iar tu, plecat pe jumătate, ştiindu-ţi viitorul pe când eu bâjbâiam să-l aflu pe al meu.

Ce n-aş fi dat să văd atunci ceea ce văd acum pe geam, din trenul încetinit al nefiinţei mele.

II. 3.

Four years old. Long days in a crowded kindergarten. I longed to be alone. I stole the teacher's book and read to myself.

The only person who ever read to me — Nils Holgersson—was my father. He also taught me how to read, although he was unaware of it. He just answered my questions. What is this? D. And this? E. And this? N.

DEN. An invisible smile.

Real smile is something that visits us rarely. While the train moves, I find myself smiling — physically. It's like a glass

Patru ani aveam. Acolo, la cămin, era plin de copii, şi ziua nu se mai încheia. Tânjeam după singurătate. Luam pe furiş cartea educatoarei şi îmi citeam singură.

Cândva îmi citea tatăl meu. Nils Holgersson. Tot el m-a învăţat să citesc, fără să ştie. Îl întrebam, Ce-i asta? D. Şi asta? E. Şi asta? N.

DEN. Surâsul acela. Nevăzut.

Rareori surâdem cu adevărat. Trenul înaintează, iar buzele mele surâd iar, adevărat şi viu. E ca atunci când se

of water: when it has filled, it will overflow. I never knew my lips could betray me so.

When we are on the same side of the wall at last, the first thing I will do will be to wait. For you to remember this. And, even though I will never tell you about it, you will know it, I know.

revarsă un pahar prea plin. Nu m-am gândit că vreodată mă vor da de gol buzele mele.

Atunci când ne vom afla amândoi de aceeaşi parte a zidului, primul lucru pe care îl voi face va fi să aştept. Să-ți aminteşti tu clipa de acum. Nu-ți voi vorbi despre ea niciodată, dar ştiu că tu o ştii.

II. 4.

"You are so patient with me."

When this patience finds you, it overflows, it's endless, the heat becomes scorching, and the train races.

You played the contrabass at parties at the girls' highschool. In your teens. Later on, I went to that school. I know the room. The huge entrance hall paved with marbles. My graduation party took place there. You were long past your teens by then.

I might have run into you as a child: we grew up in the same streets, we bought copybooks at the same stationery shop, we passed the same buildings day in, day out.

If it were not for the wall between us, this train would not exist.

„Ai atâta răbdare cu mine."

Când te găseşte, răbdarea mea se revarsă, e nesfârşită, căldura dogoreşte şi trenul o ia la goană.

Cântai la contrabas când erau festivități la liceul de fete. În adolescență. După un timp, am învățat şi eu la liceul acela. Ştiu locul. Sala mare de la intrare, cu dale de marmură. Am dansat şi eu acolo la balul de absolvire. Se sfârşise, la vremea aceea, adolescența ta.

Te-aş fi putut cunoaşte atunci când eram copil: am crescut amândoi pe aceleaşi străzi, cumpăram caiete de la aceeaşi librărie, treceam pe lângă aceleaşi case zi după zi.

Dacă n-ar fi zidul dintre noi, trenul acesta nu ar exista.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

II. 5.

"The only time I wrote a love letter."

And I did not see it till you opened my mind.

"I always do that. Take by surprise."

Whenever one of us gets closer, there's the wall.

I could have had that summer with you. I thought we had time. I was waiting for the future. For you to spell it out.

"I called you today because I had the feeling that, if I didn't, I would never see you again."

You didn't. I didn't. Until that painfully brief moment when you shut me out again on the other side of the wall.

„Singura mea scrisoare de dragoste."

A trebuit să-mi deschizi mintea ca să văd ce citesc.

„Întotdeauna iau pe neaşteptate. E firea mea."

De câte ori unul dintre noi dă să se apropie de celălalt, răsare zidul.

Am fi putut avea o vară. A noastră. Mi-am zis că avem vreme. Eram ocupată: aşteptam viitorul. Te aşteptam pe tine să vrei să mi-l deschizi.

„Te-am chemat azi fiindcă am avut sentimentul că, dacă nu o fac, n-o să te mai văd niciodată."

Atât a fost. Pentru amândoi. Până la clipa aceea mută, când m-am trezit singură, de cealaltă parte a zidului. Iar.

II. 6.

The train has stopped at a station which is called *9691 enuJ 81 — tsuguA 32*. I get off. I take a few steps. It is so unfamiliar. Never been here before.

I stare hard all around. You whisper in my ear: "Now you know."

First 81. Now I must count back to 32.

"There is a church on the other side. Lie down in the grass

Trenul s-a oprit într-o gară care se cheamă *9691 einuI 81 — tsuguA 32*. Cobor. Fac câțiva paşi. Locul e total necunoscut. Nu am mai fost aici.

Mă uit atent de jur împrejur. Îmi şopteşti în ureche: „Acuma ştii."

Întâi a fost 81. Acum trebuie să număr înapoi până la 32.

„E o biserică pe malul celălalt. Vino lângă mine în iarbă

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

with me and you will hear its bells."

YES.

Your warm coat on my shoulders in this chilly time. I will fall asleep right here, right now, and there will never be any wall.

şi ai să auzi clopotele."

DA.

E răcoare şi îmi pui haina ta pe umeri. E caldă. Dacă adorm acum, aici, n-o să mai fie niciodată între noi niciun zid.

II. 7.

This train, like everything that connects my existence to yours, is a whirlpool that sucks me in.

An agony of flame that cannot singe a sleeve.

I have often tried to attach a name to you. None fits. That made me utterly unable to talk about you.

You were given to me as a better place for myself. When I was born.

Ca tot ceea ce mă leagă de tine, trenul acesta este o învolburare care mă soarbe.

An agony of flame that cannot singe a sleeve.

Am încercat de atâtea ori să te chem cu un nume. Nu l-am găsit. Prin urmare nu am putut rosti nimănui o vorbă despre tine.

Atunci când m-am născut, mi-ai fost dat ca un loc mai bun decât eram eu însămi pentru sufletul meu.

II. 8.

While living my life, I gathered a number of fixed points. Those kept me from you.

În vreme ce mi-am trăit viaţa, m-am înconjurat de un număr de puncte fixe. Ele nu m-au lăsat să mă apropii de tine.

II. 9.

The train halted. I have halted. I am in a changed world.

Trenul s-a oprit în loc. M-am oprit şi eu odată cu el. S-a

If I sleep, we may never wake up. Think of me. Keep me awake. Be here.

Thinking never stops. We must be grateful for the mind. This endless fuel of heres and theres and beyond.

I am fuelling this slow train to where you think.

When you are not waiting for me, I am not.

A young body colonises. An old body releases. My thoughts are free.

I feed the train with myself, and there is always more me rushing to meet you, to help, to comfort — whom.

You struggle with age today. Slipping away with every second.

preschimbat lumea.

Stai cu gândul la mine. Ține-mă trează. Stai aici.

Gândurile nu se opresc. Ce bucurie, mintea. Hrană pentru aici şi acolo şi dincolo de.

Hrănesc acest tren prea leneş ca să ajungă în gândurile tale.

Dacă nu mă aştepți tu, nu exist.

Trupul tânăr cotropeşte. Un trup îmbătrânit eliberează. Gândurile mele sunt libere.

Trenul acesta se hrăneşte din mine, iar eu am mereu mai mult de dat, şi mă azvârl să aflu, să ajut, să ocrotesc — pe cine oare.

Tu te lupți cu vârsta astăzi. Eşti mai departe cu fiecare clipă.

II. 10.

I keep writing down the thoughts that you formulate in my mind.

I swallow your words, your voice, the quick silver of all of you. I have lost them again and again. Had you taught me English when I was fourteen —

Scriu fără încetare tot ce gândeşti tu în mintea mea.

Îți sorb vorbele, glasul şi toată ființa de argint viu. De atâtea ori le-am pierdut. Ce bine era dacă mă învățai tu englezeşte de la paisprezece ani —

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

II. 11.

We work together. We manage to get the train started after a long night in an unknown, unmapped station. In spite of the loneliness between us, we manage to get the wheels moving — by simply working together.

You end up being tired. You are angry. At me, for making mistakes that you can't catch in time. At yourself, for having allowed time to get the better of us.

You hate it. You curse. I look out of the window, hoping for landscapes. All I can see is the inescapable feeling that I have failed you.

The train moves slowly. It is not us — *abover all the strest*. It is the wall. Between us.

In an unknown dimension, you turn to me. "I am..."

Do not worry. I am awake. I am not giving up. But being sorry brings you so close.

Trudim împreună. După o noapte lungă într-o gară neştiută, care nu există pe nicio hartă, în sfârşit urnim trenul din loc. E o mare de singurătate între noi, şi totuşi punem roțile în mişcare — ne opintim împreună.

Eşti sleit. Mâniat pe mine că dau greş, iar tu nu observi la vreme. Mâniat pe tine însuți că ai îngăduit timpului să ne răpună.

Furie şi blesteme. Privesc pe geam: aş vrea să zăresc peisaje. Mi se umplu ochii de amărăciunea obsedantă că nu am făcut ce aşteptai.

Trenul se târăşte. Nu din vina noastră — *abover all the strest*. E vina Zidului. Dintre noi.

Mă urmăreşti, dintr-o dimensiune neştiută. „Sunt..."

N-avea grijă. Nu dorm. Nu mă dau bătută. Spui, „Iartă-mă", şi te simt lângă mine.

II. 12.

"They feared for me, but they never dared ask how I felt," you say. Your family never dared ask.

„Tremurau pentru mine, dar nu îndrăzneau să întrebe un cuvânt," spui. Părinții tăi. Nu îndrăzneau.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

What is this train that I am making up and pushing ahead in spite of huge opposition.

You would have cursed me every morning of your life, and you would have held me in your arms at nightfall — which would have made me love you even more than the day before.

Ce-o mai fi şi trenul ăsta din închipuirea mea, la care împing din greu şi care abia dacă se urneşte.

M-ai fi ocărât în fiecare dimineaţă cât trăiam, şi m-ai fi luat în braţe când se înnopta — iar eu te-aş fi iubit cu fiecare zi mai mult decât în ziua dinainte.

II. 13.

When I found out about you, I was two. Alone in an orchard with dusty plums. I realised it seventeen years later. I had been two when I had known I was looking for you.

Write my name with your fountain pen on the palm of your left hand. I will be there in time to share the wet ink.

Atunci când te-am descoperit aveam doi ani. Eram singură într-o livadă cu prune prăfuite. Mi-am dat seama de acest lucru cu şaptesprezece ani mai târziu. Aveam doi ani când am aflat că te caut.

Scrie-mi numele cu stiloul în palma ta stângă. Voi fi lângă tine înainte să se zvânte cerneala de pe ea.

II. 14.

I keep running the train. Faster and faster. You say we are underexposed images. Full exposure is impossible at this speed. Words break inside your voice — that harmony whose law I shall never understand. I am a flame frozen in the image of what I feel. Haunting sounds that need no meaning.

Kruisinga. Zandvoort. Jespersen. The more, the merrier.

Duc mai departe trenul. Mereu mai repede. Suntem fotografii care au fost insuficient expuse, spui. De unde atâta lumină ca să faci o fotografie la viteza asta nebună? Se fărâmă vorbele în glasul tău — a cărui vrajă n-o ştiu descifra. Sunt flacără îngheţată în jurul emoţiei, bântuită de sunete fără noimă.

Kruisinga. Zandvoort. Jespersen. The more, the merrier.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

Facem o încercare? Make you sad. You run away sometimes.

That time of our lives when the wall went brutally up. God knows who drives the wall. All I could come up with was the train. I want to stop this train the moment we are both on the same side of the wall for ever and ever, Amen.

Facem o încercare? *Make you sad. You run away sometimes.*

A fost un moment în viaţa noastră când zidul a urcat fără milă. Numai Dumnezeu ştie cine pune acest zid în mişcare. Eu nu m-am priceput să născocesc decât un tren. Tot ce vreau este să opresc trenul atunci când ne vom afla amândoi de aceeaşi parte a zidului de-a pururea şi-n vecii vecilor, Amin.

II. 15.

On certain days, you actually help me move the train. You open a tunnel, and it slides forward. Because of the speed, I can barely keep my balance. Whatever can be seen out there becomes a swift line — nothing. On those days, you fill my heart. Your heart opens, and your blood flows into mine.

I am not giving up. In spite of all my fears. The fear that this body comes to you so late.

Sunt zile în care mă ajuți să pornesc trenul. Îi pui dinainte un tunel, iar el se duce. În goana lui, aproape că nu pot să stau în picioare. Nu se mai vede afară pe geam decât o linie care aleargă — doar atât. Acelea sunt zilele când îmi umpli sufletul. Îți deschizi inima, şi ți se scurge sângele în sângele meu.

Nu mă las pradă fricilor, cu toate că trupul meu te ajunge târziu, atât de târziu.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

III.

The Train

III. 1.

You reached out for me when I was drowning in my beginning.

I did not know how to follow.

Yet, somehow, you had me think of the train.

III. 2.

Some people tug at your soul. They keep coming whenever you produce your trayful of embers.

This is how I have managed to move this train. Your embers. Our soul.

Trenul

III. 1.

Mi-ai întins mâna atunci când eu încă mă înecam în început.

Nu m-am priceput să te urmez.

M-ai învățat, totuşi, să mă gândesc la tren.

III. 2.

Există oameni care îți strâng sufletul. Ei vin după tine atunci când scoți tava cu jăratec.

Doar aşa pot ține trenul în mişcare. Jăratecul tău. Sufletul nostru.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

III. 3.

We have not communicated much in this life. Closeness to you is a hard-earned privilege.

It has taken me a lifetime to insinuate myself into your non-communication.

Fearful as God made me, this is the one time in my timelessness when I am unafraid.

Nu ne-am spus prea multe în viața aceasta. Apropierea de tine mi-am câştigat-o cu trudă.

Mi-a trebuit o viață ca să mă strecor în tăcerile tale.

Temătoare cum sunt, pentru prima dată, suspendată afară din timp, am curaj.

III. 4.

I am giving you my intensity now, which was all I could give you when we first met.

Vin acum către tine cu intensitatea trăirii mele: mai mult decât atât n-aş fi ştiut să-ți dau nici când ne-am cunoscut prima oară.

III. 5.

My droomdose days. Our dozing days and ways. Y loved you abover all the strest. Y and You. Almost two. Almost one. Above and over. Rest and strest. Strest sentences coming from dozing days.

It is Joyce Day on my train today. All I can hear is the pleasant scratching of the pen I press against the paper as I write. Y write. You. The miracle of ink and a goose quill. The miracle

My droomdose days. Noi — *Our dozing days and ways. Y loved you abover all the strest*. Eu — tu. Aproape doi. Aproape unul singur. Deasupra, dincolo. Odihnă-neodihnă. Fraze tulburi coborâte din vremuri toropite.

E Ziua Joyce în trenul meu azi. Aud ca o desfătare scârțâitul peniței peste pergament când scriu. Te scriu. *Y — You.* Miracolul cernelii şi o pană de gâscă. Miracol,

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

of paper. These letters. The miracle of our minds deciphering them at the same time. You.

It is midnight where you are. Waiting. It is no time here. Merely progress. A soul in progress. Crossing Terra. Hoping to reach. Reading *Finnegans Wake* directly from your brain. You wrote it down four times. It is my turn now to write you down, and the heat will push this train abover all the strest. I will keep this to myself. From You.

pergamentul. Literele. Minunăția minților noastre, care le descifrează împreună, în aceeaşi clipă. Tu.

E miez de noapte acolo unde te afli tu. Aşteptare. Nu este niciun timp aici unde sunt. Înaintare şi atât. Doar trecere. Sufletul trece Terra. Râvnind să ajungă. Direct din creierul tău citesc *Finnegans Wake*. De patru ori l-a scris mâna ta. A venit ceasul să te scriu eu pe tine, iar dogoarea va urca trenul *abover all the strest*. Am să păstrez vorbele acestea, darul meu de la tine. Mereu.

III. 6.

At some point, you began to look at me. A lingering, glittering gaze, half smile, half heavy silence. I may have forgotten bus numbers, prices, acquaintances, history and geography, but the moment you lost your eyes in a Mediterranean I was slowly learning I had in me — that I can never forget.

Thank God for the next to nothing he gave us in this life. Your brief impetus showed the rails to me. My buried knowledge of you waited for the future to die, and the train was born.

A venit o clipă când m-ai privit altfel. Îți licăreau ochii stăruitor, între surâs şi tăcere adâncă. Mi-au fugit multe din minte — numărul autobuzului, prețuri, cunoştințe, istorie şi geografie — dar clipa când ți s-au rătăcit ochii în adâncul Mediteranei despre care încă nu ştiam că stă ascunsă în mine — clipa aceea e mereu vie.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru prea-puținul pe care ni l-a îngăduit în această viață. Zvâcnirea ta bruscă mi-a deschis ochii: am văzut şinele. Erai ascuns adânc în mine: am aşteptat să moară viitorul, şi în clipa aceea s-a ivit trenul.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

When we think together, it moves. I gather you like a fishing net. You do not understand this train as I do, because you have forgotten the past. Take mine. Step into me. There is a burning railroad from your soul to mine.

Atunci când gândim împreună, trenul înaintează. Ca un năvod te adun. Dacă nu vezi acest tren aşa cum îl văd eu, cauza este că tu ai uitat trecutul. Dar, uite, îl ai pe al meu. Păşeşte în mine. Între sufletele noastre arde drumul de fier.

III. 7.

What I saw then, I was unable to grasp, busy as I was treasuring splinters of space, of future, of wishful thinking, of you.

The stranger suddenly asked: If you were to begin all over again, would you be the same and do what you have done?

All over again — No. The future was a burden I carried badly. And, besides, all over again would mean other coincidences, which would lead to other choices, which would build another me. With or without you.

With. Has my life been *with* you. Could it have been what it is without you. I have boarded this train whose windows are that which one cannot see, whose wheels move forward pushed by prayer alone — I have boarded this maddeningly slow train precisely in order to find out.

You—you can only wait. I push the train, I am creating the space it crosses, I am feeding its wheels with moments of

Atunci, demult, am văzut, dar nu am ştiut să ajung. Mă concentram să strâng în mine aşchii de spațiu, schije de viitor, frânturi râvnite — şi, în toate acestea, te păstram pe tine.
Străinul m-a întrebat pe neaşteptate: Dacă ar fi s-o iei de la capăt, la fel ai fi, ai trăi la fel?

Iar de la capăt — Nu. Viitorul a fost o povară pe care nu m-am priceput s-o duc. Iar de la capăt ar însemna alte coincidențe, care ar duce la alte alegeri, şi n-aş mai fi eu cea de acum. Cu sau fără tine.

Cu tine. A curs oare viața mea cu tine. Da. Fără tine nu aş fi fost ce sunt. M-am urcat în acest tren ale cărui geamuri arată ceea ce nu se vede altfel, ale cărui roți aleargă împinse numai şi numai de rugăciune. M-am urcat în acest tren înnebunitor de încet, pentru că numai aşa voi învăța să văd.

Tu — aştepți, pentru că nu ai de ales. Împing trenul, creez spațiul pe care îl străbate, hrănesc fuga roților cu

utmost vulnerability, the seconds when one realises, again and again, what an empty word *me* is.

momente de nesfârşită vulnerabilitate, cu acele secunde când înțelegem, iar şi iar, ce inutil este cuvântul *eu*.

III. 8.

This journey is like swimming in very cold water. The senses are mortified and exacerbated. The movements —amazing.

Today I can hold out my hand and its expectation will stroke your forehead. You will know it is me. You will know I won't give up. And you will slowly fall asleep into waiting.

Călătorind către tine, parcă înot în apă îngheţată. Simțurile sunt mortificate şi exacerbate. Orice mişcare e năucitoare.

Dacă întind palma, nerăbdarea ei îți va mângâia fruntea. Ai să ştii că e mâna mea. Ai să ştii că nu mă dau bătută. Şi ai să adormi alunecând pe nesimțite în aşteptare.

III. 9.

Had we spent our time as one, I would have learnt your days. Your nights. I would have sipped the seconds from the palms of your hands. I would have followed each of your heartbeats.

Would you have left Ithaca and become Nobody? Joyce knows.

I can only imagine. *Where his heart my heart did seem.* Both adrift on the miraculous stream. Where. Said a learned astrologer: the Zodiac is changed into a Sphere.

This train does not exist. When we leave the zodiac for

Dacă ne-am fi trăit timpul ca o singură ființă, ți-aş fi învățat zilele, nopțile. Mi-aş fi luat secundele din palmele tale. Fiecare zvâcnire a inimii ți-aş fi ştiut-o.

Ai fi părăsit tu, oare, Ithaca, pentru a deveni Nimeni? Joyce ştie.

Eu nu am altă putere decât închipuirea. *Where his heart my heart did seem.* Duşi, amândoi, pe ape miraculoase. Unde. Zise înțeleptul astrolog: din Zodiac se zămisleşte Sfera.

Trenul acesta e doar închipuire. Atunci când, ieşind din

the sphere, we will have left ourselves behind.

zodiac vom fi pătruns în sferă, de noi înşine ne vom fi desprins.

III. 10.

We spend today in the dining car. I am tired, you are impatient. The train moves. While it is heading for your place in space, you are paying me a short visit.

"Does it not matter that I am not really here?" Not in the least. I have been reaching out for you ever since I can remember. Our enigmatic words have the better of us.

Looking for you is the gift of this life. The child, the young boy, the thirty-six-year-old, the fifty-year-old, the eighty-year-old. All in one. All inside me. I can see it all without seeing.

Azi stăm amândoi în vagonul restaurant. Eu sunt ostenită, tu — nerăbdător. Trenul merge. În vreme ce el se îndreaptă către locul pe care ți l-ai ales tu în spațiu, tu ai venit aici pentru o scurtă vizită.

„Nu te deranjează faptul că eu nu sunt de fapt fizic lângă tine, aici?" Absolut deloc. Te caut de când mă ştiu. Ne-au zădărnicit vorbele enigmatice pe care ni le-am spus.

A fost bucuria acestei vieți să te caut: copil, adolescent, la 36 de ani, la 50 de ani, la 80. Le am pe toate înăuntrul meu. Le văd fără să le fi văzut vreodată.

III. 11.

I have always dreamt of taking a train to Sulina. The place where the Danube and the Black Sea meet.

When the wall is gone, what shall I do with this train? The police will fine me continuously for blocking the narrow street beneath your balcony. So many carriages, so much old iron, wheels and embers. I would not want to embarrass you.

"I would never be embarrassed."

De mult visez să merg cu trenul la Sulina. Acolo unde Dunărea se contopeşte cu Marea Neagră.

Ce fac eu cu trenul acesta atunci când zidul va dispărea? O să primesc tot timpul amenzi de la poliție pentru că blochez străduța îngustă de sub balconul tău. Atâta mulțime de vagoane, fier vechi, roți şi jăratec. N-aş vrea să te incomodez.

„Tu nu mă incomodezi niciodată."

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

Of course you would not. Who else but us would see a speeding train run by two minds at once?

De fapt, în afară de noi doi, cine altul ar mai reuşi să vadă un tren pe care îl împing fulgerător două minți deodată?

III. 12.

I am stronger when I send you sentences in my mind.

A silence. A button turned. No more.

Not yet is such a delusion. We fool ourselves we are not yet, again and again. In fact, every this-second-me, next-second-you is a no more.

What was not, but could have been is the worst no more right now. Yet, had it been, it would not have made any difference, since it would now be no more anyway.

Then why are your words, your places, that undefinable throb when you speak, so now, so much alive, so sharp.

All it takes to lose you is a mind cut. All it took to lose you a lifetime ago was a second's expectation.

Sunt mai puternică dacă îți trimit propoziții în gând.

Tăcere. Un buton răsucit. Şi gata.

'Nu încă' e doar o iluzie. Ne amăgim iar şi iar că noi încă nu — În realitate, acest eu de o clipă, acel tu adus de clipa următoare, tot 'nu mai este' au să fie cândva.

În acest moment, ceea ce nu a fost, însă ar fi putut să fie, este cel mai rău 'nu mai este' dintre toate. Şi cu toate acestea, chiar dacă s-ar fi întâmplat, nu s-ar fi schimbat nimic, pentru că acum tot 'nu mai este' ar fi.

În ciuda acestei treceri, vorbele tale, locurile unde ai fost ori mai eşti, zvâcnirea subterană a ființei atunci când îmi vorbeşti, sunt atât de 'acum', atât de vii şi de sfredelitoare.

Ajunge un scurt-circuit al minții ca să te pierd. A fost deajuns, acum o viață, o secundă de speranță — şi te-am pierdut.

III. 13.

I look out of the window and I see you in a cage, wearing

Mă uit pe geam şi te văd într-o cuşcă, purtând o piele

somebody else's skin. A Romanian fairy-tale has Prince Charming wear a pig's skin in order to disguise his youth. He takes it off at night and the princess is happy. They are both happy.

We have disguised ourselves all right. We just can't take it off. It cracks, it darkens, it has grown uncomfortable. If I had not put it on, I would be telling you so much right now. As things are, I am ashamed of every word, and you are in physical pain. Because the older this pig's skin gets, the more it hurts. And when one can't push physical pain away, the soul is another universe.

străină. Într-un basm românesc, Făt-Frumos îşi ascunde tinerețea sub o piele de porc. Noaptea o scoate. Prințesa e fericită. Sunt amândoi fericiți.

Ne-am deghizat şi noi. Nu putem da jos pielea de porc. Se sfărâmă, se înnegreşte, devine foarte supărătoare. Dacă n-aş fi îmbrăcat-o, ți-aş spune acum atât de multe lucruri. Dar, cu ea pe mine, mă sfiesc de fiecare vorbă, iar pe tine strânsoarea ei te doare. Cu cât îmbătrâneşte pielea de porc, cu atât durerile sunt mai mari. Şi, atunci când durerea pune stăpânire pe trup, sufletul este un alt univers.

III. 14.

There is a storm ahead of the train. The wind pulls the carriages back and forth. It whirls them around. *Fugit irreparabile* — Panic. Not reaching you at all. Never finding you. Too late. For me. For you.

Ending the trip without having — the wall.

I must pick up my strength and dispel the storm. Something in you, fragile and tender, sweet and gentle like a wondering eye, is waiting.

În fața trenului e o furtună. Vântul zgâlțâie vagoanele când înainte, când înapoi. Le învârtejeşte. *Fugit irreparabile* — Panică. Dacă nu ajung niciodată la tine. Dacă nu te găsesc. Dacă va fi prea târziu. Pentru mine. Pentru tine.

Dacă se încheie căutarea fără să fi — zidul.

Trebuie să mă întăresc şi să opresc furtuna. Ca un ochi mirat, fragil, tandru şi nesfârşit de vulnerabil — aştepți.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

III. 15.

It may be a station. It may be a halo. Whatever it is, you are here.

You do not speak. I do not utter a sound. That is how I know what you think. This is how you know each one of my thoughts before it is born. You are here, so I know I am.

Your hand. A channel opens into somewhere else. You slip ahead. But I can't move. I have no legs to walk, no wings to fly, no strength to follow.

I want to share your speechlessness. I had almost reached you. Hold my hand. Stay.

Poate e o gară. Poate e o aură. Nu contează: eşti cu mine.

Nu vorbeşti. Tac mâlc. Doar aşa ştiu ce gândeşti. Aşa ştii tu toate gândurile mele înainte să mi se nască în minte. Eşti aici, prin urmare ştiu că exist.

Mâna ta deschide un canal către altundeva. Te scurgi înainte, te îndepărtezi. Eu nu mă pot clinti din loc. Nu am tălpi să umblu, nu am aripi să zbor, nu am vlagă să te prind din urmă.

Aş da orice să fiu şi eu tăcută ca tine. Mai era atât de puțin până la tine. Ține-mă de mână. Nu pleca.

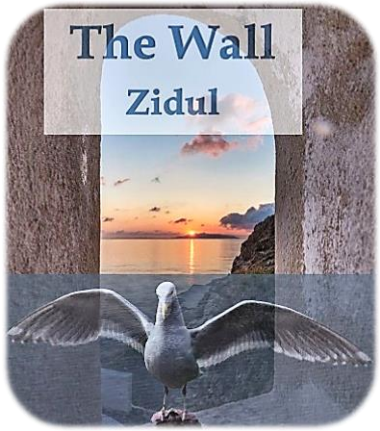

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

IV.

The Wall

IV. 1.

Even though you are always hungry for the next movement, you have no hope and never trust the future. You choose the quick flesh, use it and lose it. No clinging. The heart is a net that must not strangle your brain with its myriad blood vessels.

The train has been standing still for an eternity.

Deşi doreşti cu intensitate clipa următoare, nu speri la nimic de la viitor şi nici nu ai încredere în el. Iubeşti trupul trecător şi te bucuri de trecerea lui: nu întârzii în el. Inima este pentru tine un năvod: ea nu trebuie lăsată să ucidă creierul cu păienjenişul vaselor ei de sânge.

De când s-a oprit trenul, a trecut o eternitate.

IV. 2.

I cannot make the train move. This is the day when I can see the wall.

It is tall, grey, amorphous. No light, no sound, no gesture, and no thought. Life fails.

Nu izbutesc să pornesc trenul. A sosit ziua când văd zidul.

Este înalt, cenuşiu, amorf. Nicio lumină, niciun sunet, nicio mişcare, niciun gând. Viața se stinge.

IV. 3.

The strange thing. You are here and I cannot see you. You talk to me and I do not understand your words. You find me and I cannot believe you have been looking.

E atât de straniu. Eşti aici, dar eu nu te văd. Îmi vorbeşti, dar eu cuvintele tale nu le înțeleg. Mă găseşti, iar eu tot nu cred că m-ai căutat vreodată.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

IV. 4.

You say there is no train, and there is no train.

You say I can't drive a train in your direction, and I cannot.

You say I cannot see that other world because I do not qualify, and I do not.

Now you can tell me I will never find my way to you.

Now you can tell me I am too weak to move a train.

Now you can say I deserved not having all the things I missed. Deserved to miss, that is.

And then your mood can change, and you can say "I am sorry". Now you can be sorry for all time to come.

Inside this wall.

Spui că trenul nu există, şi chiar aşa este.

Spui că nu pot împinge eu trenul către tine, şi chiar aşa este.

Spui că e vina mea, nu ştiu să văd lumea cealaltă, şi chiar nu o văd.

Acum poți să-mi spui că nu voi găsi niciodată calea către tine.

Acum poți să-mi spui că nu sunt în stare să pornesc un tren.

Acum poți să-mi spui că am meritat să nu capăt tot ce mi-am dorit. Am meritat să nu am.

Degeaba te răzgândeşti şi spui, „Iartă-mă". Vine o veşnicie în care nu ştiu să te iert.

Înăuntrul acestui zid.

IV. 5.

While my thought sleeps, your mind takes huge bites out of my heart, and the blood leaves trails, which become rails, which rails I follow.

I am your train today. Suddenly barriers are broken and

Gândul meu nu e treaz. Mintea ta muşcă cu sete. Bucăți din inima mea lasă dâre de sânge. Sângele se preface în şine, iar eu le urmez.

Azi trenul tău sunt eu. Brusc toate barierele cad şi

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

we are flooded. I am floating. You are opening the way. I am following. My blood. Your bite.

suntem inundați. Plutesc. Tu deschizi calea. Te urmez. Sângele meu. Muşcătura ta.

IV. 6.

The Wall. All over.
We. Nearly identical. Vastly apart.

Zid. Pretutindeni.
Noi. Aproape aidoma şi totuşi nu puteam fi mai diferiți.

IV. 7.

Trying so hard to swallow distance.
In the bricks of this wall.

Încerc din răsputeri să înghit distanța.
Închisă în cărămizile acestui zid.

IV. 8

Knowing the future is what you do in your present.

Cunoaşterea viitorului este îndeletnicirea prezentului tău.

I only know what comes next after I have turned the corner.

Eu nu ştiu ce urmează decât după ce dau colțul.

To make things worse, you look ahead while I look back.

Este cum e mai rău: tu priveşti înainte, eu mă uit înapoi.

Our time is an hourglass. Each second of separation falls and adds to the time we have not. Then somebody comes and turns the hourglass upside down—for someone else.

Timpul nostru este o clepsidră. Fiecare clipă de despărțire cade şi se adaugă timpului pe care nu îl avem. La final o mână răstoarnă clepsidra — a venit rândul altcuiva.

I am alone in my childhood. Irretrievably born.

Sunt singură acolo, în copilărie. Iremediabil născută.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

IV. 9.

I have sunk back into the distance I had defeated. Losing us fast. Silence has swallowed everything.

Specks of soul.

This darkness that blinds me lest I should see the end. This wall.

Mă înec în distanța pe care o biruisem. Ne pierdem unul de altul într-o clipită. Tăcerea înghite tot.

Sfărâmături de suflet.

De ce mă orbeşte întunecimea? Ca să nu văd sfârşitul. Zidul.

IV. 10.

In the middle of nowhere, buried in the snow of never was or ever will be.

I close my eyes. Galuppi, fifth sonata, first movement, played by Arturo Benedetti Michelangeli.

Sinking in the frozen sleep.

Undeva-nicăieri, sunt scufundată în zăpadă: niciodată-ieri, niciodată-mâine.

Închid ochii. Galuppi, sonata a cincea, mişcarea-ntâia, cu Arturo Benedetti Michelangeli.

Mă scufund în somnul de gheață.

IV. 11.

My skin has frozen.

My eyes are an immense heap of already seen fragments. Mirrors of you. Broken.

My shoulders arch and break.

My breath falls in icicles.

My mind is frozen into an old, stubborn memory of a train burning towards you.

Am pielea înghețată.

Ochii mei sunt mormane de crâmpeie văzute cândva. Frânturi în care te oglindeşti tu. Zdrobit.

Mi se arcuiesc umerii şi se frâng.

Răsuflarea îmi picură în țurțuri.

Mintea mea înghețată urmează o foarte veche amintire încăpățânată: un tren în flăcări gonind înspre tine.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

IV. 12.

Your thoughts play chess with me. I have never played chess well. I am not good at contingency plans.

Back there, in a winter memory, you were playing with Falken-Flug-Hawk's-Flight. I was outside your window. Trying not to flap my wings.

Forty years later, you have opened the window.

You cannot see me because of the wall.

Între mine şi gândurile tale, o tablă de şah. Nu ştiu să joc şah. Nu ştiu să calculez viitorul.

Odată demult, într-o amintire de iarnă, jucai cu Falken-Flug-Zborul-Şoimului. Eram în dreptul geamului tău. Mă străduiam să nu dau din aripi.

Acum, după patruzeci de ani, deschizi fereastra.

Nu ai cum să mă vezi. Zidul e de vină.

IV. 13.

Of all the people in my life, only two have made me feel cherished.

If you could make me feel cherished one more time, I might be able to melt out of this wall.

În toată viața mea, doar doi oameni m-au răsfățat.

Dacă ai putea să faci asta pentru mine încă o dată, poate că aş izbuti să topesc zidul şi să scap.

IV. 14.

The Scandinavian god Odin was vulnerable to holly.

Christmas in the wall with you.

Be my window.

Open. I will fly out.

Like the planes you used to watch on Sundays, thinking:

Zeul scandinav Odin se temea de vâsc.

Un Crăciun în zid, cu tine.

Fii tu fereastra mea.

Deschide-te ca să-mi iau zborul.

La fel ca avioanele la care te uitai duminica, gândind:

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

One day I will get on one and leave.

Într-o bună zi, cu unul dintre ele am să zbor şi eu de aici.

IV. 15.

My body tugging at the sleeve of your mind. My smile. My belief in you.

I long for a short prayer of my people. The shortest ever. My people, which I have denied for so long. And which denies me prayer now.

"Do not doubt me. Stop doubting me."

How can I. I am built on doubt. I doubted you from day one. For once, I believed — and here I am. In the wall.

Trupul meu s-a atârnat de mâneca minții tale. Surâsul. Credința mea în tine.

Aş vrea să pot spune o vorbă de rugăciune a neamului meu. Cât de mică. Neam pe care de atâtea ori l-am renegat, şi care acum îmi refuză puterea de a mă ruga.

„Nu te îndoi de mine. Încetează să te mai îndoieşti."

Cum să mă opresc. Sunt clădită pe îndoieli. Te-am pus la îndoială din primul moment. O dată te-am crezut, şi iată-mă — în zid.

IV. 16.

I twice failed to come close to you. In both cases, it happened in a room with a view: a lake, a sea. A white bed-sheet with faint traces of your sleeping on it. A sharp intensity that cut me off.

My own inability to find the way.

I created the wall.

You simply gave in.

De două ori am ratat apropierea de tine. Erau două odăi: din prima se vedea un lac, din a doua o mare. Cearşaful alb avea întipărită urma somnului tău. De două ori am trăit intensitatea retezată a clipei.

Am fost oarbă, nu am văzut drumul.

Zidul mi l-am făcut cu mâna mea.

Tu pur şi simplu n-ai avut încotro.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

IV. 17.

The memory of hours when you inhaled time like marijuana. And it worked.

The train was not movement. It was my eagerness to reach.

Revine amintirea vremii când inspiram timpul ca pe un drog care îşi face efectul.

Trenul nu era mişcare. Era nerăbdarea mea de a fi lângă tine.

IV. 11 + 7.

There must be a tunnel between your soul and mine, or I would not have survived in this wall for so long.

I go by the touch of your hand. A sign from back then.

It hurts to know you are, and not be with you.

One is more when one is not — maybe.

Precis e un tunel între sufletele noastre, altfel nu aş fi supraviețuit atâta vreme în zid.

Bâjbâi după atingerea mâinii tale. Semnul acela de demult.

Ştiu că eşti, şi mi-aş da sufletul să fiu lângă tine.

Poate că existăm mai degrabă atunci când nu suntem — cine ştie.

IV. 19.

I keep seeing your sparkling eyes always smiling. My smile was a precaution. And I found you out in yours.

While the train kept flying, I hoped its speed was your expectation drawing me towards you.

Licăreşte în mine zâmbetul care era mereu în ochii tăi. Surâsul: cea mai bună apărare, pentru amândoi. Acolo, în spatele lui, te-am simțit.

Pe când zbura către tine trenul, nădăjduiam că repeziciunea lui izvorăşte din aşteptarea ta care mă cheamă.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

"I do not live in reality."

Who was speeding and who was waiting when movement and waiting were one?

This wall did not take me by surprise.

„Eu nu trăiesc în realitate."

Oare cine gonea şi cine aştepta atunci când graba şi aşteptarea erau una?

Ştiusem că zidul se va întâmpla.

IV. 20.

The shrieking of wheels.

Carriages fall abruptly, lower and lower down, sliding at a speed that makes one nauseous. I keep sinking.

I had become used to immobility. There is always something worse than the worst day you have lived.

I don't even try to hold on. If I fly out of the window into inexistence, what will that be like?

This is more a rending of space than movement. Slicing the mind.

Scrâşnet de roți.

Vagoanele se prăbuşesc, cad cu o repeziciune năucitoare. Mă scufund fără oprire.

Mă deprinsesem cu nemişcarea. Există întotdeauna ceva şi mai rău decât cea mai cumplită zi din viața ta.

Nici măcar nu încerc să mă agăț de nimic. Dacă voi zbura chiar acum afară pe geam întru neființă, oare ce voi simți?

Această sfâşiere a spațiului, nu este mişcare. Este o spintecare a minții.

IV. 21.

There is always a slope somewhere, just as there is a wall. I can't help being afraid.

"I am seven."

"I am twenty-one."

În toate locurile există un coborâş abrupt, tot aşa cum există şi un zid. Frica este peste tot.

„Am şapte ani."

„Eu am douăzeci şi unu."

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

"But I will be eight next year."
"And I will be twenty-two."

You are here
– I am
Train_____Wall
Not this time
We are not using words
– Think. What is it you want so much
To be you

„La anul o să am şi eu opt."
„Şi eu o să am douăzeci şi doi."

Eşti aici
– Sunt
Tren_____Zid
Nu şi de data asta
Nu folosim cuvinte
– Gândeşte. Ce-ți dorești tu atât de mult
Să fiu una cu tine

IV. 22.

Shshshshshshsh. A seagull outside the window. Knocking on it with its red beak. One, two, three times. Where from?

Scientists have discovered a tiny speck of matter that travels faster than light. The past can happen all over again. This seagull is the messenger.

We must let it enjoy the repeat.

I will be this seagull again. Suspended. A confused speck of matter knocking on your window. A universe. All over again.

18 June 1969

Şşşşşşş. E un pescăruş în faţa geamului. Bate în fereastră cu ciocul lui roşu. O dată, de două ori, de trei ori. Dincotro?

Oamenii de ştiinţă au descoperit o fărâmă minusculă de materie care călătoreşte mai iute decât lumina. Trecutul se poate întâmpla din nou. Mesagerul lui este pescăruşul.

Să lăsăm pescăruşul să se bucure de această revenire.

De data aceasta, pescăruşul voi fi tot eu. Suspendat. O fărâmă rătăcită de materie, care-ți bate în geam. Un întreg univers se naşte iar.

18 iunie 1969

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

36

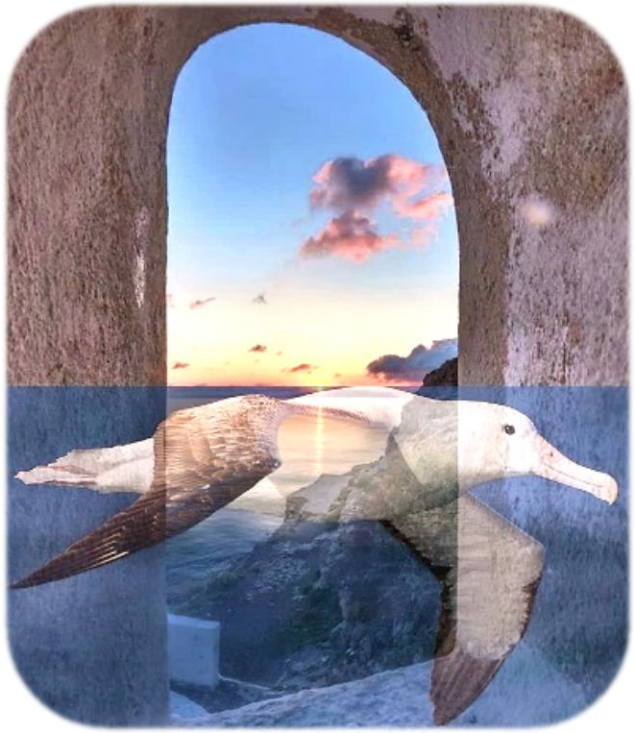

Contemporary
Literature Press

https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest

2022

The Wind and the Seagull

Vântul şi Pescăruşul

La Mouette et le Vent...

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

We are made of atoms coming from the entire universe.
We stand absolutely no chance of ever coming back exactly as we are now.

The Physicist

Thank you,
Ioan Iovitz Popescu, for discovering the Etheron,
and patiently explaining it to me.

Sunt în noi atomi din tot universul.
Şansa de a ne reface exact ca acum este nulă.

Fizicianul

Mulţumesc,
Ioan Iovitz Popescu, pentru că ai descoperit Etheronul
şi mi l-ai explicat cu atâta răbdare.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

Once upon a time there was a place of windows by the sea. The Seagull came to it one foggy winter day and stayed. The one and only. On a street bearing the sign of the Roman Painter, the Seagull chose a February house at number 1∞ *– one forever.*

The Wind and the Seagull spent an eternity together.

The Seagull trusted the Wind with its life.

The Wind made the Seagull feel that every moment was the last.

11 February 1∞

A fost odată ca niciodată un loc cu ferestre la malul mării. Acolo se duse Pescăruşul într-o zi mohorâtă de iarnă, şi nu mai plecă. Nu mai era altul ca el pe lume. Pe o stradă care se chema Pictor Romano, Pescăruşul alese o casă tocmai bună pentru luna februarie, la numărul 1∞ *– unul pe vecie.*

Vântul şi Pescăruşul trăiră o veşnicie împreună.

Pescăruşul îşi puse viaţa în mâinile Vântului.

Vântul îl învăţă pe Pescăruş să trăiască fiecare clipă ca şi cum ar fi fost cea din urmă.

11 februarie 1∞

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

We have come a long way. We have spent a long time. We are wasting our now.

I look far ahead. Farther than eye can see, mind can imagine, thought can stab.

I send forward a me that does not exist.

I woke up this morning with a certainty. The tiniest particle in me — one of them — was tugging at my mind.

"I come from—" I missed the word. Perhaps it was not a word. That tiniest dot in me was afraid. Of my mind stopping. Of being returned to endless non-entity. I must have been a refuge for her. Or him. Or it.

There is silence in me. Voicelessness and lack of expectation.

These tiny specks of matter which I am holding together must be panicking. I am losing my hold on them.

It is not that I no longer want to keep them glued to each other. I do. But waiting is no longer what wait used to be.

Drumul a fost lung pentru amândoi. A durat o veşnicie. Iar acum, clipa aceasta prezentă o risipim.

Privesc hăt în zare, acolo unde ochiul nu vede, mintea nu închipuie, gândul nu străpunge.

Trimit înainte ființa mea, cu toate că ea nu există.

M-am trezit azi dimineață cu o certitudine. Cea mai mică particulă din mine — una dintre ele — se atârnase de mintea mea.

„Vin din — " cuvântul care urma nu l-am înțeles. Poate că nici nu era cuvânt. Acea minusculă particulă din ființa mea se temea de ceva. Era înspăimântată că mintea mea va înceta să alerge. Nu voia să fie trimisă pe vecie înapoi în neființă. Cred că eram refugiul ei. Sau al lui. Fie că era ființă ori nu.

E în mine tăcere, nerostire şi zădărnicie.

Se vede că aceste picături minuscule de materie, pe care numai forța mea le ține laolaltă, sunt în panică. Îmi pierd puterea asupra lor.

Motivul nu este că nu mai vreau să le țin încleiate între ele. Ba chiar asta aş vrea, numai că aşteptarea nu mai este ce a fost ea

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

I am a palpable world. You are a palpable world. All I want is to hold your hand once more. So that our two very real worlds may revolve together. Either we are one vortex, or we do not exist.

He who counts all particles said: "I will only speak of the universe one can observe. That universe is immense. But we know this for sure: it began, and it will end."

I want more than that. Why is it that I want to fling myself into a state where I am not. Thinking of you keeps me safe. Once I lose that, all these tiniest whatever they are will fly out. Into nothingness. Till they are luckily sucked into another me. Another you. Another it. Another.

The heart. When blood clots, do we cease to exist. Am I all in my blood.

I look at it all from this emptiness. It is never and nowhere, but I am everywhere at the same time. I am a division of emptiness. A fleck of void. An Etheron.

cândva.

Sunt o lume concretă. Şi tu eşti o lume concretă. Tot ce-mi doresc este să te mai țin o dată de mână, pentru ca cele două lumi adevărate ale noastre să se rotească împreună. Dacă nu ne contopim în aceeaşi vâltoare, nu existăm.

Cel care ține numărătoarea tuturor particulelor zise: „Mă voi referi numai la universul pe care îl putem observa. Universul acesta este imens. Dar un lucru ştim cu certitudine: el a început şi se va încheia."

Eu, însă, vreau mai mult. De ce oare vreau mereu să mă arunc în stări de neființă, nu ştiu. Gândul la tine mă ocroteşte de primejdii. Dacă îl pierd, toate aceste minuscule particule fără nume din mine se vor împrăştia în neant, până ce vor avea norocul să le soarbă la un loc alt eu, alt tu, alt ceva — altul.

Inima. Încetăm oare să existăm atunci când sângele se încheagă? Să fie sângele tot ce sunt eu de fapt?

Din neantul în care mă aflu, caut să văd tot. Aici e niciodată-nicăieri, dar eu sunt peste tot deodată. Sunt o frântură de neant. Sunt un strop de vid. Un Etheron.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

The physicist says: Etherons are life.

I. You. Reinvented. Over again.

I am an Etheron.

I can penetrate all walls, I can cross all voids and all matter.

Nothing can stop me.

The void is all mine.

I am more than the void.

I am.

Stabbed. The pain gushes into me. This sudden soul finds me in the body of a deer. Stabbed at night by a human hand. The wonder in the deer's eye. The blow. My brief moment of crossing the deer's flesh becomes an eternity of anguish.

I remember the hurting. The universe howled. I was inside a body that refused all sound. All movement. All place. All time. Alone with the pain.

I am the memory of the universe. I carry the hurt. I leave the kneeling deer. There must be an antidote to this.

Fizicianul declară: Etheronii sunt viaţa însăşi.

Eu. Tu. Reinventaţi. Iar, de la început.

Sunt un Etheron.

Pot trece prin orice zid, pot străbate neanturi şi întreaga materie.

Nimic nu mă poate împiedica.

Neantul tot este al meu.

Eu sunt mai mult decât neantul.

Eu sunt.

Înjunghiată. Durerea ei izbucneşte în mine. Acest suflet neaşteptat mă găseşte într-un trup de căprioară. Înjunghiată noaptea de o mână de om. Uimirea din ochii căprioarei. Lovitura. Trecerea mea rapidă prin fiinţa de carne a căprioarei devine o agonie fără sfârşit.

Suferinţa îmi rămâne întipărită în minte. La fel şi urletul universului. Mă aflam în interiorul unui trup care refuza să scoată cel mai mic sunet. Refuza orice mişcare, orice loc şi orice fel de timp. Singur cu durerea.

Sunt memoria universului. Port în mine suferinţa. Las în

D'Etheron has a taste for fast forward.

L'Etheron obeys.

D'Etheron always leads the way — the vortex. D'Etheron is life.

L'Etheron is the stable part of what *is* when life is not.

In the race for life, a splinter fell off D'Etheron. Lagging behind, the splinter bumped and sank into L'Etheron. When L'Etheron became aware of herself, the splinter was deep inside. She felt the sharp pain that she was not complete. She had no idea who D'Etheron was, but all she wanted was to be one with him.

I was born to follow you. Detect you like a radar.

The calm sea, the red moon rising, and we almost touch a shell on the beach. It's open. Will we be its pearl in time.

urmă căprioara îngenuncheată. Undeva trebuie să existe o tămăduire.

Lui D'Etheron îi place să facă totul pe repede-înainte.

L'Etheron îl urmează.

D'Etheron este întotdeauna cel care decide — vârtejul. D'Etheron e viață.

L'Etheron este partea statornică a ceea ce rămâne când *nu* este viață.

În graba vieții, o aşchie zbură din alcătuirea lui D'Etheron. Rămânând mai în urmă, aşchia se izbi de L'Etheron şi se scufundă în ea. Atunci când L'Etheron deveni conştientă de sine, aşchia era deja adânc înfiptă înăuntrul ei. Simți atunci suferința sfredelitoare că nu este întreagă. Habar nu avea cine era D'Etheron, dar ceea ce-şi dorea cel mai mult era să fie una cu el.

M-am născut pentru a te urma, pentru a te detecta ca un radar.

Marea e calmă, luna se înalță purpurie, şi iată-ne lângă o

"What's time," you grumble. "Let me out."

We will cross nothingness together.

scoică pe plajă. O scoică deschisă. Oare vom fi noi doi cândva perla dinăuntrul ei. „Ce-i aia 'cândva'," îți ieşi din fire. „Vreau să ies de aici."

Vom străbate neantul împreună.

Apropierea se face prin tăcere. Este un fel de religie şi de rugăciune.

Intimacy means silence. Like religion. Like prayer.

They came from two different places. They remembered forever. L'Etheron. D'Etheron. For the first time ever, two Etherons were fused into one.

They were a vortex. They moved. They ran. Their running kept the world alive.

I am the We'theron. I hate to remember, hate to cross, hate to move. I am happy. My happiness will kill movement. I will kill this universe.

Veneau din două locuri total diferite. Îşi aminteau veşnicia. L'Etheron. D'Etheron. Niciodată până la ei, doi Etheroni nu se mai contopiseră într-unul singur.

Erau vâltoarea. Se mişcau. Alergau. Goana lor ținea lumea vie.

Eu sunt Noi'theron. Urăsc amintirea, urăsc trecerea, urăsc mişcarea. Sunt fericit. Fericirea mea va ucide mişcarea. Voi distruge universul acesta.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

You called half a century ago. I sensed it well, I grasped it badly.

One smile was all it took.

Your hand waving far behind when we last parted.

Forever waiting for a moment's smile.

It's like a Sunday dinner, with all the children and their fathers eating together, while you have no father, no dinner, no Sunday.

Waving my hand when you look back.

It would take fourteen years to fly from me to you.

And, yet, whenever we were almost there, it somehow never happened.

I saw it coming. My fault was I always left before the moment. Your fault was that you didn't see the moment

M-ai chemat lângă tine acum o jumătate de veac. Am simțit exact, dar ce puțin te-am înțeles.

Un surâs, doar atât.

Apoi mâna ta fluturând în urmă atunci când ne-am despărțit ultima oară.

A urmat o nesfârşită aşteptare a surâsului de o clipă.

Era ca o masă de duminică, la care copiii mănâncă împreună cu tații lor, pe când tu nu ai nici tată, nici prânz, nici duminică.

Mâna mea îți face semn: priveşte în urmă.

Ar dura paisprezece ani zborul de la mine până la tine.

Ce straniu: am fost cât-pe-ce de atâtea ori şi totuşi niciodată nu s-a întâmplat.

Simțeam apropierea. Era vina mea că dispăream înainte de clipa aceea. Vina ta a fost că nu vedeai clipa până nu era prea

coming until it was too late.

One is the flame.
One is the spark.

When you find me, I am.

An embrace on a wooden bench, at the gate of the stars.

There is a tavern in the town.
All around — the wall.
Yalo, yalo, greekenhearted yude.
I love you abover.
Sentimental journey, Galuppi first movement, *la ci darem — la mano*.
What is this language of the devil — melting the wall.

târziu.

Unul e flacără.
Celălalt, scânteia.

Exist atunci când mă găseşti.
M-ai luat în braţe pe o bancă de lemn, în pragul stelelor.

There is a tavern in the town.
De jur împrejur — zidul.
Yalo, yalo, greekenhearted yude.
I love you abover.
Călătorie sentimentală, mişcarea întâia Galuppi, *la ci darem — la mano*.
Ce-o mai fi şi acest *language of the devil* — care topeşte zidul.

Glued to silence, I saw through the wall.

Wingless flight through colours, shapes, memory, touch, into the one palm of two clasped hands.

You had my soul when I was born. I have yours now. The time of solitude between us was life.

A soul would slow me down, keep me from aloning everywhere. Stop naming what is not.

How can I be close to you if we are not?

Precisely.

One cannot part from oneself.

Flying. Night. Out at sea.

Încleiat în tăcere, ochiul meu a străpuns zidul.

Zbor fără de aripi printre culori, forme, amintiri, atingeri, înăuntrul a două mâini împreunate care sunt o singură palmă.

Sufletul meu este al tău din clipa în care m-am născut. Acum îl am şi eu pe al tău. Viața a fost răstimpul singurătății dintre noi.

Sufletul m-ar încetini, m-ar împiedica să singurătăcesc în tot locul. Încetează să numeşti ceea ce nu există.

Cum mă pot eu apropia de tine dacă noi nu existăm?

Nicicum.

Nu te poți rupe de tine însuți.

Zbor. Noapte. Larg de mare.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

Turn on your light whenever you are.

Ori de câte ori eşti, fă lumină, ca să te văd.

When I had arms to hold you, you were afraid of me, Seagull. I am past my holding time. You are still in the holding world.

Young, dark eyes, deep sadness in an enigmatic smile, glass in one hand, cigarette in another — the shadow of the Wind in all his living glory floated in front of the Seagull.

Lingering on the threshold.

Când aveam braţe să te cuprind, te-ai temut de mine, Pescăruşule. Pentru mine a trecut vremea îmbrăţişărilor. Tu încă eşti în lumea atingerii.

Tânăr, cu ochii negri, tristeţe adâncă în zâmbetul enigmatic, paharul într-o mână, ţigara în cealaltă — umbra Vântului în minunăţia lui vie plutea pe dinaintea Pescăruşului.

Şovăind în prag.

The Seagull had barely spread its wings for the first time.

The Wind had soared many times. He taught the Seagull how to fly. The learning lasted from 1♌ June to 2♒ August.

On 1♌ June, the Seagull asked the Wind: "Why me?"

The Wind was fiercely wordless. He knew that all the

Pescăruşul de abia îşi desfăcuse aripile pentru prima oară.

Vântul se înălţase de multe ori. El l-a învăţat pe Pescăruş să zboare. A durat de la 1♌ iunie la 2♒ august.

Pe 1♌ iunie, Pescăruşul l-a întrebat pe Vânt: „De ce eu?"

Seagull wanted was not to fly, but to be held by the Wind.

The Wind: that soundless flame that lit the Seagull's blood, and warmed himself at the embers.

Once upon a time, out of restless air and the fall of light, the Wind was born. The Wind knew all the skies by heart.

He carried on his back a kite, a plane, a stolen bedsheet, but dropped them as soon as he was bored — and he inevitably was, with all of them.

Nobody was as fast as the Wind. Nobody could fill any space they wanted like the Wind. Nobody could be everywhere at once like the Wind.

The Wind knew that he was partly movement and partly other worlds, but not any of them wholly. *Nel mezzo del camin*, the Wind learnt to live with the realisation that he was neither here nor there.

It was then that he caught sight of a grey-blue ball of wings, flesh and blood. The Wind slid gently beneath it, and they soared together. "If I had not done this," the Wind said, "I had the feeling that I would never — "

Vântul a tăcut cu încrâncenare. Ştia că de fapt Pescăruşul nu-şi dorea să zboare: el voia doar îmbrățişarea Vântului.

Vântul: acea flacără mută care aprinsese sângele Pescăruşului şi se încălzea acum cu tăciunii.

Odată ca niciodată, din aer învolburat şi lumină căzătoare, a venit Vântul pe lume. El ştia toate cerurile pe dinafară.

Ducea în cârcă zmeie, avioane, câte un cearşaf şterpelit, dar le lepăda de îndată ce îl plictiseau — şi de toate se sătura mai devreme sau mai târziu.

Nu-l întrecea nimeni pe Vânt în iuțeală. Nu se pricepea nimeni să umple lumea largă ca el. Nu putea nimeni să fie peste tot în acelaşi timp, cum putea Vântul.

Vântul ştia că este alcătuit din crâmpeie de mişcare şi frânturi din alte lumi amestecate, dar niciunele nu se aflau în el în întregime. *Nel mezzo del camin*, Vântul se deprinse să-şi ducă viața cu ideea că el nu este nicăieri pe de-a-ntregul.

Acela fu momentul în care îi căzu privirea pe un ghem albastru-cenuşiu de aripi, carne şi sânge. Se strecură Vântul blând dedesubtul acelei ființe şi se înălțară împreună. „Dacă nu

Naturally, the Wind went his way.

Whenever it flew into a storm, the Seagull's heart beat very fast: could the Wind be there?

Once upon a time, there was a monks' city, on the top of Monte C, facing the sea.

Once upon a time, there lived in this city a Wind who had danced around many gorgeous creatures that had been able to keep up with him in his day.

And, again, just once upon a time, this Wind told a Seagull: "I had the feeling that, if I didn't call you today, I would never see you again."

The Wind called late. He almost danced with the Seagull. He almost forgot. But he had called, so there was something to remember, if ever they came together again.

When they did, the Wind was past waltzing, and the Seagull was blind. Besides, it also happened in a birdless city. The Seagull was out of place, the Wind was out of practice.

It happened at the worst of times. On top of the highest

aş fi făcut acest lucru," zise Vântul, „am avut sentimentul că niciodată — "

Fireşte, Vântul îşi văzu mai departe de ale lui.

Ori de câte ori zbura pe furtună, inima Pescăruşului bătea să-i spargă pieptul: era oare Vântul acolo?

Odată ca niciodată, a fost un oraş de călugări, sus pe vârful Monte C, faţă-n faţă cu marea.

Odată ca niciodată, trăia în acest oraş un Vânt care dansase la vremea lui cu multe viețuitoare pline de farmec şi care se pricepuseră să țină pasul cu el.

Şi, tot odată ca niciodată, Vântul acesta i-a spus unui Pescăruş: „Am avut sentimentul că, dacă nu te chem astăzi, nu am să te mai văd niciodată."

Vântul a chemat târziu. A fost cât-pe-ce să danseze cu Pescăruşul. Apoi a fost cât-pe-ce să uite. Dar îl chemase, aşa că aveau să-şi aducă aminte, dacă se mai întâlneau vreodată.

Atunci când chiar s-au reîntâlnit, Vântul nu mai era la vârsta valsului, iar Pescăruşul era orb. Pe lângă toate celelalte, acest lucru s-a întâmplat într-un oraş fără păsări. Pescăruşul se simțea nelalocul lui, iar Vântul nu mai era de mult în formă.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

mountain, facing the deepest sea, once upon a time, a wind and a seagull.

Nobody ever knew what the Wind would do next.

The sand hoped the Wind would lift it in a tornado.

The waves wished the Wind would make them larger than the Earth itself.

The seashells shipwrecked on a Mediterranean beach could hardly wait to have the Wind open them, and show the world that they had produced a pearl.

The palm trees hoped the Wind would bend and twist them till they became ballerinas.

The Wind decided it was high time he did what pleased him: he blew.

It's an ill wind that blows nobody good, said the sand, and left him.

It's an ill wind that blows, said the seashells, and they forgot him.

It's an ill wind, said the palm trees, and told everyone

S-a întâmplat în cel mai nepotrivit moment din câte există. Pe vârful celui mai înalt munte, față în față cu cea mai adâncă mare, au fost, odată ca niciodată, un vânt şi un pescăruş.

Nu bănuia nimeni ce va face Vântul în clipa imediat următoare.

Nisipul nădăjduia că Vântul îl va urca sus de tot într-o tornadă.

Valurile ar fi dorit ca Vântul să le facă mai mari decât Pământul întreg.

Scoicile aruncate pe plaja Mediteranei abia aşteptau să le deschidă Vântul şi să arate el lumii ce perlă au creat.

Palmierii sperau că Vântul îi va îndoi şi răsuci până ce vor deveni balerine.

Vântul, însă, hotărî că a venit vremea să facă ce-i place lui mai mult: să bată.

Numai un vânt păgubos, care, atunci când bate, nu aduce decât lucruri rele, zise nisipul, şi îl părăsi.

Numai un vânt păgubos bate, ziseră scoicile, şi îl dădură uitării.

that the wind was crazy, cruel, and unreliable.

One day, the Seagull came.

"It's the Wind!"

"I will shake it off," thought the Wind.

The Seagull bent whichever way the Wind pleased.

"I will scare it to death."

But the Seagull followed him to Le Bahia all the same.

"I will break its wings."

As the Seagull was sinking into the Mediterraneus helplessly, the Wind — grasped it.

Without the Wind carrying it, the Seagull flew low and slowly.

The Wind's eyes were riveted on the window.

He could see the old country. The Dracula monastery on the lake. The garden where one night he had alighted with the Seagull on a bench, and had talked without talking, till midnight, the time of ghosts. The ghost of his father had then

Numai un vânt păgubos, spuseră palmierii, şi răspândiră vorba că vântul este smintit, crud şi neserios.

Într-o bună zi, sosi Pescăruşul.

„Văd Vântul!"

„Am să-l scutur să cadă jos," gândi Vântul.

Pescăruşul se răsuci încotro voia Vântul, fără să crâcnească.

„Am să bag frica în el."

Cu toate acestea, Pescăruşul se ţinu după Vânt până la Le Bahia.

„Am să-i frâng aripile."

În cele din urmă, atunci când Pescăruşul se scufunda neputincios în Mediterraneus, îl cuprinse şi-l ridică — Vântul.

Vântul nu-l mai purta în spinare, aşa că Pescăruşul zbura mereu mai jos şi mai încet.

Vântul privea ţintă fereastra.

Vedea dincolo de ea ţara din care venise. Mănăstirea lui Dracula de pe lac. Grădina unde poposise din zbor cu Pescăruşul pe o bancă, şi stătuseră de vorbă fără să scoată un sunet, până la miezul nopţii, clipa duhurilor. Duhul tatălui lui

touched the Wind.

That was where the Seagull was now coming from.

Many times, the Wind had almost dropped the Seagull whenever they changed direction. Till, one day, they flew above the sun. In the light coming from below, the Seagull saw: the Wind had grown innumerable stretched arms which were protecting it from falling — into the void.

The Seagull was waiting outside on the Wind's windowsill. It was a Mediterranean winter morning, sunny, mild, and helpless. A plane crossed the blue sky, leaving behind a white river, a white railway, a white road — a scratch on the surface of the void.

The shutter of the window was closed. A wall of night between the seagull and the Wind. The Seagull — patiently — waiting. On a helpless Mediterranean morning that felt like a long night's sleep on the edge of the soul, which the flying machine had opened.

se apropiase atunci de Vânt.

Dintr-acolo venea acum Pescăruşul.

De multe ori, când schimbau direcția, Vântul mai că-i dăduse drumul Pescăruşului să alunece-n jos. Dar, într-o zi, cei doi zburară deasupra soarelui. În lumina ce urca de dedesubt, Pescăruşul văzu tot: îi crescuseră Vântului mulțime de brațe întinse, ca să-l ocrotească pe Pescăruş să nu cadă — în hău.

Pescăruşul aştepta afară, pe pervazul Vântului. Era o dimineață de iarnă mediteraneană, însorită, blândă şi sleită de putere. Un avion brăzdă cerul albastru, lăsând în urma lui un râu albicios, o cale ferată albă toată, un drum alb — o crestătură în învelişul neantului.

Oblonul geamului era tras. Zid înnoptat între Pescăruş şi Vânt. Pescăruşul — răbdător — în aşteptare. Dimineață mediteraneană neputincioasă ca somnul dintr-o noapte lungă, petrecută pe muchia sufletului crestat de o maşinărie zburătoare.

Exactly eleven human steps from the entrance to the elevator.

I felt like an ant taking forever, crossing the Sahara.

I turned the doorhandle, and there was the world.

"The door let me in. The day trembled with emotion.

The window opened on the Mediterraneus.

The book showed me that page, the *greekenhearted yude*.

The bed told me to lie down. And the red blanket was all blood and embers" — the Seagull whispered breathlessly, having found the gateway in this time —

"The moon is moving!" the Seagull started.

"It is not the moon," said the Wind. "Just the clouds."

The Wind knew that the Seagull needed stability more than flight.

Exact unsprezece paşi de om de la intrare până la lift.

Mă simțeam ca o furnică pentru care Sahara pe care o traversează este eternitatea.

Am răsucit mânerul uşii şi lumea s-a deschis.

„Am intrat pe uşă: ziua tremura de emoție.

S-a deschis geamul către Mediterraneus.

S-a deschis cartea la pagina aceea, *greekenhearted yude*.

Patul m-a chemat să mă întind. Iar pătura roşie era făcută din sânge şi jăratec" — murmură Pescăruşul cu respirația întretăiată, după ce, de data aceasta, chiar nimerise drumul înăuntru.

„Se mişcă luna!" zvâcni Pescăruşul.

„Nu e luna," spuse Vântul. „Sunt doar norii."

Vântul ştia că Pescăruşul avea nevoie mai degrabă de statornicie decât de zbor.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

55

In the beginning was the Wind. And the Wind was with God, and the Wind was God.

The Wind had blown for so long in the warmth of mind-sky mid-sea.

"The way you whirl about..."

"We all do that. More or less."

"The way you cough clouds away in the morning..."

"Don't we all."

"The way you start up the moment you surrender to sleep..."

"Do I do that?"

La început a fost Vântul. Şi Vântul era cu Dumnezeu, şi Vântul era Dumnezeu.

Îndelung zburase Vântul în dogoarea dintre cerul-înțelegere şi miezul-de-mare.

„Felul în care te învârteşti..."

„Toți facem asta. Sau aproape toți."

„Felul în care tuşeşti ca să risipeşti norii dimineața..."

„Ca toată lumea."

„Felul în care tresari în clipa când te ia somnul..."

„Fac eu asta?"

Vântul ar vrea să înțeleagă.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

The Wind wishes he could understand.

Winds are like that. Silent seagulls just know.

Aşa este orice vânt: pescăruşii necuvântători ştiu asta.

The Wind is a world that drops whirling particles all the time.

The Seagull sheds feathers, memories of life. All the time.

The Wind knows.

The Seagull clings to the Wind, postponing knowledge.

Vântul este o lume din care cad neîntrerupt particule rotitoare.

Pescăruşului îi cad pene, amintiri de viață. Neîntrerupt.

Vântul ştie.

Pescăruşul se ține strâns de Vânt, amânând clipa înțelegerii.

The Seagull had been lying in the cold sand. Until the call of the Wind reached it. Suddenly the moon was full. The sand was soft. The stars were so close that they floated on the sea. The Wind's call had filled the Seagull with flight. The W-o-r-l-d was d-l-r-o-W.

Pescăruşul zăcea în nisipul înghețat. A stat el aşa până ce l-a ajuns chemarea Vântului. Dintr-odată, se făcu lună plină. Nisipul era mângâios. Stelele erau atât de aproape încât pluteau pe mare. Chemarea Vântului umpluse ființa Pescăruşului cu dorul de zbor. L-u-m-e-a era a-e-m-u-L.

The Seagull knew the voice, even though the voice could not be heard. There are many kinds of love: for someone

Pescăruşul recunoscu vocea, chiar dacă ea nu se putea auzi cu urechile. Iubirea are atâtea fețe: pentru cineva tânăr,

young, for someone old, for a warm body, or a wisp of air *qui te tient au coeur*. The one and only.

Neither the Wind nor the Seagull had any idea how they thought as one, lived as two, and almost drowned in a sea of strangers.

The words are in the Wind's mind, but a Wind has no voice. The Seagull is the only creature in flesh and blood who — there is no knowing why — can hear the Wind.

The Seagull soars as high as the Wind will take it.
Winds and wings are a promise of flight.

When I come.
If you come.
When I find you.
If you find me.

pentru un om bătrân, pentru un trup cald, ori o adiere *qui te tient au coeur*. Numai şi numai ea.

Nici Vântul, nici Pescăruşul nu aveau idee cum de gândeau ca o singură ființă, trăiau ca două ființe, şi se înecau într-o mare de străini.

Cuvintele stau ascunse în mintea Vântului, dar Vântul nu are voce. Pescăruşul e singura creatură în carne şi oase care, cine ştie de ce, poate auzi Vântul.

Pescăruşul se înalță cât vrea Vântul să-l urce de sus.
Vântul şi aripile zămislesc zbor.

Când voi veni.
Dacă vei veni.
Când te voi găsi.
Dacă mă vei găsi.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

When I understand.
If you understand.
When this trip ends.
If this trip ends.
When we —
If we —
WHEN —
Wondering — the Wind.

Când voi înțelege.
Dacă vei înțelege.
Când se va încheia acest drum.
Dacă acest drum se va încheia.
Când noi —
Dacă noi —
CÂND —
Pe gânduri — Vântul.

The garden where the sun stroked the moon.
The synagogue in the Roman painting.
The sooner, the better.
I did not want to make you sad.
Delaying expectation till it hurt.
The Wind.

Grădina în care soarele a mângâiat luna.
Sinagoga din pictura Romană.
The sooner, the better.
I did not want to make you sad.
Întârziind aşteptarea până ce ea începea să doară.
Vântul.

Wasting the one brief moment.
Backwishing, forwardwishing, wishburning.
Longing to cross once more the broken *pont du diable*.
Arrows of feeling following around.

Irosind singura, scurta clipă.
Dorind ce a fost, dorind ce va să fie, dorințe în flăcări.
Dorul de a mai trece o dată peste *pont du diable*, care de fapt s-a dărâmat.

Dreams of YES-to-come.

Flying, falling, drowning in hope — once a seagull, always a seagull.

The Seagull found itself riding the silence of the Wind.

The Seagull, on the Wind's back.

Every word — the arrow of a skilled archer who always wins the prize.

The Seagull treasures the arrows.

"I am Lucifer!" the Wind howls, whirling.

"Yes, you are," the Seagull — falling.

Bon voyage, said the Wind.

Împresurat de sentimente-săgeți.

Visând un DA-care-stă-să-vină.

Zburând, coborând, înecat în speranță — Pescăruşul tot pescăruş rămâne pe vecie.

Pescăruşul se trezi că-l duce în spinare tăcerea Vântului.

Pescăruşul, în cârca Vântului.

Fiecare vorbă — săgeata unui săgetător priceput, care iese întotdeauna câştigător.

Pescăruşul strânge toate săgeţile la piept.

„Sunt Lucifer!" răcneşte Vântul, învolburându-se.

„Da, eşti," murmură Pescăruşul — căzând.

Bon voyage, zise Vântul.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

Flight: that clinging to an impossible embrace.

Zborul: a atârna încăpățânat de o imposibilă îmbrățişare.

The Wind flew against time: he arrived before he had started.

At some point, late in their lives, the Seagull was stabbed, and the Wind bled.

This — here — now US — is that one drop of blood.

Vântul zbura împotriva timpului: ajungea înainte să fi pornit.

Apoi, târziu în viață, a venit clipa când Pescăruşul a fost înjunghiat, şi Vântul a sângerat.

Acum — aici — acest NOI — este unica picătură din sângele Vântului.

The Seagull watched the Wind sleeping.

The sweetness of the moment when no movement claimed the Wind.

Pescăruşul veghea somnul Vântului.

Dulcea clipă când Vântul nu mai era frământat de nimic.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

The Seagull: "Why did I not alight when you wanted to rest at the foot of vogans Monastery?"

The Wind remembered.

"Why could I not follow, and our world would never have lost or gained a day after that."

The Wind saw the in-between.

"You would have helped me know for all time to come, and I could have pierced the core of your movement from time to time."

"All time is now," the Wind said at last.

Without you I am not, said the Seagull.

Păcat de noi, said the Wind.

Having failed to seize the moment.
If not the moment — what, then.
Then — nothing.
Slow descent into forgetfulness.
I will be your nothing, Wind.

Zise Pescăruşul: „De ce, oare, n-am coborât atunci când ai vrut tu să te odihneşti la poalele Mănăstirii Vogans?"

Vântul îşi amintea.

„De ce nu te-am urmat, pentru ca lumea noastră să nu mai piardă ori să-şi adauge nicio zi după aceea."

Vântul vedea vremea dintre atunci şi acum.

„Tu m-ai fi ajutat să înțeleg tot pentru totdeauna, iar eu poate aş fi topit miezul tău de mişcare din timp în timp."

„Timpul există numai acum."

Fără tine, eu nu sunt, zise Pescăruşul.

Pity for us, zise Vântul.

După ce s-a pierdut clipa.
Dacă nu mai e clipa — oare ce ne rămâne.
Nimic.
Lentă descindere în uitare.
Am să fiu eu nimicul tău, Vântule.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

Am să fiu eu şoferul tău.

The Seagull took in every sound of that sentence that nobody understood in those parts of the world but the two of them. Smiling.

The Seagull embraced the Wind, holding him as you hold in your arms that which can never be touched.

The Seagull kept looking inside the Wind for its own bird-soul, which the Wind had been keeping for an eternity — just in case they should ever meet.

The Wind felt bitterly cold. The Seagull burnt its own waiting, trying to keep him warm.

It was cold outside, raining over the sea.

Am să fiu eu şoferul tău.

Pescăruşul se bucura de fiecare sunet al acelei propoziții, pe care, în afară de ei doi, n-o înțelegea nimeni în acel colț al lumii. Se bucura şi surâdea.

Pescăruşul cuprinse Vântul şi îl îmbrățişă, aşa cum iei în brațe ceva ce nu poți atinge.

Pescăruşul căuta cu înfrigurare înăuntrul Vântului propriul lui suflet de zburătoare, pe care Vântul îl păstra de când lumea — în caz că i-ar ieşi Pescăruşul în cale.

Îi era cumplit de frig Vântului. Ca să-i țină de cald, Pescăruşul făcu focul cu propriile lui aşteptări.

Era frig afară şi ploua peste mare.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

The Wind opened the window. The Seagull walked in.

Once in its life, for no more than a few seconds, the Seagull had embraced the Wind.

"That was all you could take," said the Wind. "Not long enough to see my swift whirls with those feeble eyes of yours."

"When I see, it is not with the eyes."

At noon, the Seagull felt warmth in its wings, in its shoulders, down its spine, all over its body.

The sea was probably blue and still.

The air was probably full of other seagulls and other winds, all of them flying, embraced in speed.

The souls of all the seagulls and of all the winds out there were shedding light. Their togetherness was melodious.

The Seagull longed for all that.

With the force of his thought, the Wind attracted that floating intensity, and wrapped the blind Seagull in it.

By the Wind's bedside, the Seagull had fallen asleep. Wide

Vântul deschise geamul. Pescăruşul intră.

Doar o dată în viaţă, preţ de câteva clipe, Pescăruşul îmbrăţişase Vântul.

„Nu puteai îndura mai mult," zise Vântul. „Nu aveai cum să-mi vezi iuţeala vârtejului cu ochii tăi plăpânzi."

„Atunci când văd, nu cu ochii văd eu."

Spre amiază, Pescăruşul simţi o căldură: în aripi, în umeri, în şira spinării, în tot trupul.

Marea era, probabil, albastră şi calmă.

Văzduhul era, probabil, plin de alţi pescăruşi şi alte vijelii — toţi în zbor, îmbrăţişaţi în graba lor.

Sufletele tuturor pescăruşilor şi al tuturor vijeliilor de dincolo de geam răspândeau lumină. Apropierea lor era muzică.

Ce dor îi era Pescăruşului de ele.

Cu puterea gândului, Vântul sorbi intensitatea plutitoare, şi în ea îl înveli pe Pescăruşul orb.

La căpătâiul Vântului, Pescăruşul adormise. Cu ochii

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

awake, the Wind was waiting. Motionless as they were, reiterated moments pierced their peace: first fleeting touch of feather and wind, first thought of soaring together, first flight, first night's rest midsea-midair, first falling star cutting them apart. The startled Seagull winced in its sleep. The Wind plunged into those already-moments. "We?" the Seagull. "Yes" — the Wind.

The Wind put his arms around the Seagull. Unexpectedly.

A lifetime had elapsed since the Wind had done that.

"We have run out of time."

The Seagull — afraid that the globe of the Wind's arms might shatter to pieces again.

Had anybody else seen the hand of the Wind. Had anybody kissed that hand, finger by finger, back of the hand and the core of the palm.

At the age when there was no more flying, the Wind's hand protected the Seagull's remembering mind.

larg deschişi, Vântul aştepta. Încremeniți cum se aflau, clipe trăite cândva le înfiorau tihna: prima atingere fugară a aripii în vânt, prima speranță că se vor înălța împreună, primul lor zbor, prima lor noapte suspendați între mare şi cer, prima stea căzătoare care i-a înstrăinat. Temător, Pescăruşul zvâcni în somn. Vântul se scufundă între acele clipe deja trăite. Pescăruşul: „Noi?" Vântul: „Da — noi."

Vântul înconjură Pescăruşul cu amândouă brațele. Din senin.

Trecuse o viață de când făcuse asta.

„S-a dus vremea."

Pescăruşul stătea cu frica să nu se sfărâme iar globul în care îl încercuiau brațele Vântului acum.

Cine altcineva mai văzuse oare mâna Vântului. Cine o sărutase, deget cu deget, dosul şi miezul palmei.

La vârsta când nu mai puteau zbura, mâna Vântului ocrotea amintirile Pescăruşului.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

They were close. The sun was setting. The moon was rising. The water was turning into night. The sky opened, allowing rain to fall. The Seagull's wet feathers slipped into the immateriality of the Wind. For a brief moment, the Wind had a body. For a brief moment, the Seagull touched the Wind.

Smaller smaller smaller smaller smaller smaller very small. Invisible to the eye. A drop of water, they soared from the beach into the sky. Rain in reverse. Flying.

It was the Wind's last whirl. It was the Seagull's last flight. They never gave it a thought while thinking about it all the time. Etherons shed by a living planet in a living universe, they found themselves free from memories of gesture and desire. Free from movement. The adventures of the void opened before them. Big Bang after Big Bang, they started one universe after another.

Entering your room

Erau alăturea. Asfinţea. Se ivea luna. Apa înnopta. Se deschise cerul şi căzu ploaie. Aripile jilave ale Pescăruşului se scufundară în Vântul fără de trup. Pentru o scurtă clipă, Vântul se întrupă. Pentru o scurtă clipă, Pescăruşul mângâie Vântul.

Mai mic mai mic mai mic mai mic mai mic mai mic foarte mic. De nevăzut ochiului. Un strop de apă erau, urcând din nisipul plajei sus în cer. Plouau de-a-ndăratelea. Zburând.

Aceasta fu ultima volbură a Vântului. Ultimul zbor al Pescăruşului. Refuzau să gândească aşa, cu toate că aşa gândeau fără încetare. Etheroni risipiţi de o planetă însufleţită într-un univers însufleţit, se regăsiră izbăviţi de amintirile atingerii şi patimii. Izbăviţi de mişcare. Dinaintea lor se deschidea peripeţia neantului. Big Bang după Big Bang, zămisleau univers după univers.

Am intrat în odaia ta

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

seagull	pescăruş
beating wings	bătând din aripi
I left	şi am părăsit-o
speechless	fără grai
eyeless	fără văz
touchless	fără trup
just	doar
flight	zbor

”Between the time that I am not and the time that you are not, remember to fly so high that, wherever you are, you can catch a glimpse of me waiting.”

„Între răstimpul în care eu nu sunt şi răstimpul în care tu nu eşti, ai grijă să zbori atât de sus încât, oriunde ai fi, să-ți poți arunca privirea şi să mă vezi că aştept.”

The taste of the Wind was on the Seagull’s lips.
Immaterial bodkin, stuck in its soul.

Aroma Vântului stăruia pe buzele Pescăruşului.
Pumnal imaterial, înfipt în sufletul lui.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

Whenever the Seagull had set out to reach the Wind, it had bumped into a wall, materialised between them out of nowhere.

Whenever the Wind had felt like calling the Seagull, his own mind had been the wall, and it had muffled his voice.

The Wind had blamed the Seagull for imagining the wall in the first place.

The Seagull had almost believed that it had always been his fault.

Neither knew what caused the wall to rise between them at the exact moment when life seemed to bring them together.

Although that had not happened yet, both Wind and Seagull knew there would come a time when they would find themselves on the same side of the wall.

The wall that they both had inside of them.

That wall which was one — and the same.

There comes a time when flying is not an option any more.

They must wait on the here-side of the wall. Eyes blind, hand in hand, wordless. The interim.

Ori de câte ori Pescăruşul plecase la drum către Vânt, se izbise de un zid apărut între ei cu totul inexplicabil.

Ori de câte ori Vântul îşi dorise să cheme Pescăruşul, propria lui minte fusese zidul care îl făcuse să amuțească.

Vântul îl învinuise pe Pescăruş că el a creat zidul în închipuirea lui.

Pescăruşul ajunsese să creadă că într-adevăr, de fiecare dată, fusese vina lui.

Niciunul dintre ei nu ştia, de fapt, de ce anume se ridica zidul între ei exact în clipa când viața părea să-i apropie.

Cu toate că aceasta încă nu se întâmplase, Vântul şi Pescăruşul ştiau că va veni clipa când se vor regăsi împreună de aceeaşi parte a zidului.

Zidul se afla înăuntrul lor.

Zidul acela era, de fapt, unul — şi acelaşi.

Vine o vreme când nu mai stă în puterile lor să zboare.

Atunci trebuie să aştepte pe partea de aici a zidului. Lipsiți de vedere, mână în mână, muți. Provizorii.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

Flying straight out of your heart, looking back wistfully at your waving hand.

Your hand in mine, my fate in yours.

So many seagulls flying hopefully. So many broken wings diving limply into the Mediterraneus. So many bodies pressed against a window, hoping a wind would get out of bed and open it for a second, a century, a storm.

Tiny creatures suspended in non-being. Almost you. Almost me.

Rest from flight. One second. One century. One storm.

Rest from playing the wind in the seagulls.

The Mediterranean was so blue that it looked unreal.

After ages of the Seagull flying and the Wind waiting, a window opened, and suddenly they were neither on this side nor on that.

Ies în zbor din miezul inimii tale, şi privesc cu mâhnire înapoi cum îmi faci semn cu mâna.

Mâna ta într-a mea, soarta mea în tine.

Atâția pescăruşi zboară spre speranță. Atâtea aripi frânte se scufundă neputincioase în Mediterraneus. Atâtea trupuri stau afară lipite de un geam, nădăjduind că un Vânt se va scula din pat şi îl va deschide, timp de o secundă, un secol, o furtună.

Creaturi minuscule suspendate în neființă. Cât-pe-ce tu. Cât-pe-ce eu.

Opreşte-ți zborul. O secundă. Un secol. O furtună.

Nu te mai juca de-a vântul prin pescăruşi.

Mediterana era atât de albastră încât părea neadevărată.

După ce, timp îndelungat, Pescăruşul zburase, iar Vântul aşteptase, s-a deschis o fereastră, şi, dintr-odată, nu se mai aflau nici de partea aceasta, nici de cealaltă.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

The Wind was not ready.

The Seagull inhaled each second as a welcome respite.

The Wind was free.

The Seagull was not.

The Seagull wished to fly and follow, touch and rejoice.

The Seagull was ready.

The Wind was not.

The Seagull's eyes were riveted on the Wind. Watching every little sign. Hoping for the next. The Seagull had waited all its life. The wall had been everywhere.

Now the Wind was sleeping in the wall. Whenever his eyes opened, the wall was briefly dispelled. That was the moment the Seagull kept waiting for. Again and again.

All its life, the Seagull had wondered what it would be like when the wall vanished. What it would feel like, to see and be

Vântul nu era pregătit.

Pescăruşul respira fiecare secundă ca pe un răgaz binecuvântat.

Vântul era liber.

Pescăruşul nu era.

Pescăruşul îşi dorea să zboare, să-l urmeze, să-l mângâie cu bucurie.

Pescăruşul era pregătit.

Vântul nu era.

Privirea Pescăruşului era pironită asupra Vântului. Pândea cel mai mic semn. Şi apoi pe următorul. Toată viața lui, Pescăruşul aşteptase. Iar zidul se ținuse după el peste tot.

Acum Vântul dormea închis în zid. Zidul se mistuia o clipă doar, atunci când ochii Vântului se deschideau. Clipa aceea o aştepta Pescăruşul să vină — iar şi iar.

De când se ştia, Pescăruşul se întreba cum ar fi dacă ar dispărea zidul. Ce ar simți dacă ar putea să vadă Vântul cu

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

seen by the Wind. Would the Wind know that all the Seagull wanted was to be who, where, and when the Wind was.

Would they both recognise that forever moment when, separated by nothing, they would never have to look for each other again.

"You made me who I am: the Seagull, the flyer. You gave me a reason for tomorrow."

"I am your reason. You — my tomorrow."

"This withered speed. This powerlessness to fly. This impossibility to carry you over the Mediterraneus and beyond. This wait for an end."

"I will be your wait, Wind."

Below, the Seagull saw the open smile of valleys. Thinking of the sea.

ochii lui, iar Vântul l-ar vedea şi el. Ar înțelege, oare, Vântul că Pescăruşul nu-şi dorea decât un singur lucru: să fie una cu Vântul — mereu şi pretutindeni.

Ar recunoaşte, oare, amândoi clipa veşnică în care nimic nu-i va mai despărți şi nu vor mai fi nevoiți să se caute unul pe altul iar şi iar.

„M-ai învățat să fiu eu: Pescăruşul, cel care zboară. Mi-ai dat motivul pentru care să aştept ziua de mâine."

„Dacă eu sunt ce aştepți tu — pentru mine, tu eşti clipa aşteptată."

„Iuțeala mea risipită. Neputința de a zbura. Imposibilitatea de a te duce peste Mediterraneus şi mai departe. Aşteptarea sfârşitului."

„Voi fi eu aşteptarea ta, Vântule."

Jos, dedesubt, Pescăruşul vedea surâsul larg al văilor, şi se gândea la mare.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

All the Seagull was waiting for was the moment at the end of the day.

"Do not wait any more."

The Seagull's silence clung to the Wind's lips.

"What you want cannot be. I am not. You are not."

"But," said the Seagull, "*we* are."

The Wind stopped wanting to be everywhere at the same time, unless the Seagull was there, to beat its wings and keep a dangerous balance high up in the air.

"I have tamed this Seagull. This *everywhere us* is mine."

The Seagull wound its fingers round the Wind's fingers, and the Wind clasped them hard. Fighting an emptying hourglass.

Un singur lucru aştepta Pescăruşul: clipa de la sfârşitul zilei.

„Nu mai aştepta."

Tăcerea Pescăruşului atârna de buzele Vântului.

„Ce vrei tu nu se poate. Eu nu sunt. Tu nu eşti."

„Da," zise Pescăruşul, „dar *noi* suntem."

Fără Pescăruşul care să dea din aripi chiar şi când era cât pe ce să-şi piardă echilibrul sus în văzduh, nici Vântul nu-şi mai dorea, ca altă dată, să fie peste tot deodată.

„Am îmblânzit Pescăruşul. Acest *noi suntem peste tot* e al meu."

Pescăruşul înlănțui degetele Vântului cu degetele lui, iar Vântul le strânse cu putere. Cei doi se luptau împreună împotriva unei clepsidre care se golea.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

They soared without soaring. They flew without flying. They saw without seeing. They touched without touching. They were not wind and seagull any more. They were the last cell that fell off their vanishing world. Unwilling to begin a world in which they would be separated. All over again.

Without seeing or hearing, the Seagull knew the Wind was awhirl, and followed it around and around, until the two became one single smile at imponderability.

"All there is to it is the job you are headed for."

You carried me on the back of your speed. I will carry you now in my every cell. When those cells are spread, straying away, I will put myself together again. This is my job. God said, Let there be Now. When I follow you over and over again, gathering you into a shape I hope to touch, I am the *now*.

S-au ridicat fără să se înalțe. Au zburat fără să zboare. Au văzut fără să vadă. Au atins fără să atingă. Nu mai erau Vânt şi Pescăruş. Erau ultima celulă care se desfăcea din lumea lor stinsă, refuzând să înceapă încă o lume în care vor fi din nou despărțiți.

Cu toate că nu mai vedea şi nu mai auzea, Pescăruşul ştia că Vântul era volbură şi îl urma în cerc iar şi iar, până când se topiră într-un unic surâs imponderabil.

„Tot ce contează este ceea ce ai venit aici să faci."

Goana ta m-a purtat în spinare. Acum e rândul meu să te port în fiecare dintre celulele mele. Când acele celule se vor răspândi rătăcite, mă voi reface. Asta am venit eu aici să fac. Şi a zis Dumnezeu, Să fie Acum. Atunci când te urmez iar şi iar, când te adun într-o formă pe care tânjesc s-o ating, atunci eu sunt *acum*.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

Le vent et la mouette.
The movement and the moved.
Belief and the believer.
Utterer and the word.
Forgetter and forgotten.
Resigned and persistent.
Half wind, half seagull.
Moitié vent, mouette moitié.
Inextricably fused. Endlessly reduplicated.

The Seagull-Wind. I've done it again. Touching you, I have created a universe.

While racing between sky and sea, they shed eternities, breeding galaxies-to-be, losing themselves into the unborn.

Le vent et la mouette.
Mişcarea şi cel bucuros de ea.
Credința şi credinciosul.
Cel ce rosteşte şi cuvântul rostit.
Cel care uită şi cel care e uitat.
Resemnatul şi stăruitorul.
Jumătate vânt, jumătate pescăruş.
Moitié vent, mouette moitié.
Contopiți, de nedespărțit. Multiplicați pe vecie.

Pescăruş-Vânt. Am izbutit iar. Te-am atins şi am creat un univers.

Gonind între mare şi cer, se fărâmă risipind eternități, zămislesc galaxii ce stau să vină, se pierd în neînceputuri.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

1∞

You cannot see this Seagull and this Wind with your eyes. They would be apart now, if you could.

1∞

Pescăruşul şi Vântul acesta, cu ochii nu-i putem vedea. Dacă am putea, ar însemna că încă sunt despărțiți.

The Wind and the Seagull
Vântul şi Pescăruşul
La Mouette et le Vent...

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

Let the poem haunt you until you are me.

Lasă poemul să te schimbe până ce eşti eu.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

Once upon a will be, you and me.

You brushed against my soul one day, and fed my when with your away.

Hot Cordoba, *juderia,* narrow street — one more step till we first meet.

You kicked a door open in my mind before your more.

Clinging to you, I swam ashore, and came out when we neither nor.

The Icon Garden, my first place with you. With all these years gone, I am still looking there for a bench to sit on.

Lost feeling found me on that bench, and left this thirst I cannot quench.

Hereless nowless, how could we yes —

I found myself in you back then, and lost us both in the wait for when.

Odată ca-n-nici-o-zi, cu tine voi fi.

Mi-ai atins sufletul în fugă şi degeaba aştept, întrebarea mea n-o să te ajungă.

Fierbinte Cordoba, *juderia*, uliță cu pietre pavată — la următorul pas ne vom întâlni pentru prima dată.

Ai trântit de perete o uşă în mintea mea şi am simțit bucuria.

M-am atârnat de tine, am înotat la mal amândoi, şi am păşit pe nisip când nu mai eram nici eu nici noi.

Primul nostru loc împreună, Grădina Icoanei. Atâția ani au zburat, şi încă mai caut banca pe care am stat.

Pierdutul sentiment m-a regăsit pe bancă, precum o sete care, cât ai bea, tot n-o să treacă.

Fără aici, fără acum, noi, oare, cum —

M-am regăsit în tine atunci, demult. Oare ce aşteptam când ne-am pierdut.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

77

A lifetime of misreading you, a day when we said yes, and then I saw and then you knew it would be less and less.

The future — a burden worse than the past. When I hoped for the former and you had both, the die was cast.

Inside a soul, there is a body glowing unseen. Inside the body, there is the thought of what has been.

Your searching eyes make me see souls. I walk the rope of feeling till you blink, and my body falls.

Inside of you, there is a ball of quickness: once you get your yes, you hurry less and less.

When you vanished abruptly all that time ago, you left

O viață-n care nu ne-am cunoscut, o zi când am spus da, şi-atunci abia am priceput că nu va mai dura.

Viitorul — povară mai grea decât un trecut. Le aveai pe amândouă atunci când eu doar nădăjduiam. Amândoi am pierdut.

În suflet, trupul dogoreşte nevăzut. În miezul trupului se topeşte tot ce a trecut.

Văd sufletul sub ochii tăi pătrunzători. Merg pe sentimentul-frânghie. Nu clipi: se cască dedesubt vâltori.

Se adună în tine graba, dar ea încetineşte din clipa când spun da.

Ai plecat fulgerător de atât amar de vreme şi ai lăsat în

behind a shadow which goes wherever I go.

You crushed a word under your foot. It stuck to your sole and followed you into my soul.

A word you used came back to mind, and all my thoughts were left behind.

I teach a class as you taught me, and suddenly the past is we.

A photo — your bright eyes askance, a smile, a doubt, absence's dance.

In a long-ago dream of a game we played, I shielded my eyes and you slipped away.

The light between us died tonight, left each of us alone forever, side by side.

I wish I had said yes, I wish you had, I wish we still, and I will always wish until.

urmă, lipită de mine, o umbră, să mă cheme.

Ai strivit o vorbă sub picior. Ți s-a lipit de talpă şi ai intrat cu ea în locul meu de dor.

O vorba a ta de demult m-a găsit şi toate gândurile mi-au pierit.

Predau la curs ce am învățat de la tine şi dintr-odată eşti una cu mine.

Fotografia ta: privirea oblică, aprinsă, surâsul, neîncrederea şi neîntoarcerea.

Cândva demult, copilăria mea te căuta — tânăr încă erai — de-a v-ați ascunselea.

Pentru noi, astă seară lumina a murit, şi ne-a lăsat singuri alăturea în infinit.

Aş vrea să fi spus eu da, aş vrea să fi spus tu, şi aş vrea încă — dorință fără capăt între noi, adâncă.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

I lost you at some point in time, when ‘we’ll soon be’ turned into ‘I’m’.

In the land of age we meet again, feet in the quicksand, in the hand, the pen.

Soul is a ball of fire, where memories gather when the body fails and the mind expires.

It rains in your what, it snows in my why: is this springwinter one more goodbye?

We are another universe, whose days are silence, whose nights are verse.

Are we not tired of wishing we had, when what we could have is left unsaid.

With age, words feed on you, on me, leaving us behind,

Te-am pierdut când clipa de „ ne vom regăsi” s-a strâns într-un acum în care amândoi nu putem fi.

Ne întâlnim iar, în vârsta cea din urmă: tălpile în nisipuri mişcătoare, degetele pe creion— arzătoare.

Sufletul e un glob de foc în care se adună amintiri ce nu mai vor să plece din trupul unde nu mai au loc.

Plouă-n mirarea ta şi-n întrebările mele: în această iarnă-primăvară, oare, ne despărțim iar de ele?

Lumea noastră are astăzi alt mers: ziua e mută, noaptea e vers.

Degeaba ne dorim să nu fi ratat cândva, dacă nici până azi nu am ajuns să rostim ce am vrea.

Cu fiecare an cuvintele muşcă din noi până când ne

naked, deaf and blind.

trezim orbi, muți şi goi.

This page is just a door. Still yet, for us, there may be more.

Avem în noi mai mult decât o soartă: pagina aceasta este doar o poartă.

Words we send from screen to screen are swallowed by the sea between.

Între noi, de la ecran la ecran, cuvintele se pierd neînțelese în ocean.

The roads we never took are sweet: down one of those, sometime, we'll meet.

Minunatele drumuri nebătute: cândva le vor găsi întâlnirile neprevăzute.

It snows as thoughts that find no words and fall in us like wingless birds.

Ninge cu gânduri de nerostit, care, păsări fără aripi, şuvoi, curg în noi.

Your past trapped in my memory helps this now to be.

Prins în cursa amintirii mele, trecutul tău îmi dă prezentul meu de toate zilele.

You slowly eat your time, while I eat mine. Between us, hordes of hopes resign.

Ne înghițim fiecare vremea lui. Între noi, hoarde de nădejdi se pierd haihui.

I will be sleeping in your eyes tonight, just close your eyelids over my heart.

Am să mă culc în ochii tăi diseară. Coboară-ți pleoapele peste inima mea povară.

There is impatience in your mind, your words-swords

Cuvinte-săbii fugăresc, găsesc, înşfacă în mintea ta

chase-grasp-find. Behind your mind, up in a tower, the kind hour.

Stop whispering into my brain. I am falling asleep outside your window pane, and, once I fall, all words will be in vain.

Driving — we — in the white fog, tomorrow following like a stray dog.

Schoolchildren crossing where none can see, while we are waiting to be.

Let us switch off time in rhyme.

Who's come back knocking at the gate too late, regretting that they had not stayed?

You find me waiting in the dark, tell tales that light my fears with a spark.

A bird evading our speeding windshield, leaving us happy it was not killed.

You always slip ahead of me, and let me fumble for the

nerăbdătoare. Dincolo de ea, sus în turn, stă ferecată ora îngăduitoare.

Nu mai şopti direct în mintea mea. Adorm în faţa geamului tău închis, şi, odată ce mă prăbuşesc, şoaptele tale nu mă vor salva.

Maşina pluteşte în ceaţa lăptoasă, urmărită de ziua de mâine ca un câine de pripas care ne intră în casă.

Copii la o traversare. Printre ei, tu şi cu mine. Aştepţi să mă fac mare.

Am putea opri în loc acest univers doar cu un vers.

Ai vrea să fi rămas şi nu să vii, acum, când bătăile în uşă sunt aşteptări târzii.

Aştept în beznă, mă găseşti şi-mi stârneşti spaimele cu poveşti.

Ca prin urechile acului scapă zburătoarea de parbrizul nostru zorit: nu am lovit-o, eşti fericit.

Mereu dispari înaintea mea, iar eu îmi trec timpul

key.

When your fingers read my palm, I find out slowly who I am.

Follow me till our minds meet, till our body slips down its one-way street.

When all my roads are closing down, you take me to this never town.

You watch me with your blood astare, hardly knowing I am there.

Your eyes in mine, so vulnerable — while time, with us, indomitable.

"Always" is the hope we use for each minute that we lose.

Stop and wait till I catch up: the end will taste sweet from your cup.

Share my final glass of light before we both grow blank and white.

căutând cheia.

Când îmi citesc în palmă degetele tale, încep să mă cunosc, agale.

Urmăreşte-mă până ce gândurile ni se contopesc, până ce trupurile fără drum se unesc.

Când toate drumurile s-au închis, mă chemi tu în oraşul interzis.

Sângele tău lacom mă soarbe şi nu ştie că ne sunt zilele oarbe.

Ochi în ochi — fragilă privirea. Timpul nu iartă. El ne curmă firea.

„Întotdeauna" e vorba cu care numim clipa atunci când o irosim.

Opreşte ca să te ajung din urmă: dulce ți-e băutura, chiar dacă ea trecerea noastră nu o curmă.

Bea şi tu din ultima mea cupă de lumină, înainte ca nimic să nu mai vină.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

All we can do is wait for sleep. Don't you wish this wait would keep.

I move your mind, you think my heart. Sometimes, like those, we stand apart.

Growing up we learn to see. Aging we forget to be.

Strolling across our past, once again you move too fast.

Missing is a joy we share when bodies cease to dare.

An always you, a sometimes me, locked in age without a key.

Two pigeons at my window pane — you and I abreast again.

A wave of me broke on your beach, and now I am within your reach.

Aşteptăm somnul, atât a mai rămas: aş vrea ca aşteptarea să nu aibă ceas.

Îți simt cugetul, îmi gândeşti sufletul. Când şi când, între noi — trupul.

Ne facem mari, învățăm să privim; odată ce îmbătrânim, uităm să fim.

Ne plimbăm agale prin trecut, până când grăbeşti pasul şi o luăm de la început.

Dorul e acea bucurie în doi atunci când trupul dă înapoi.

Veşnicul tu, eu doar câteodată, suntem închişi într-o vârstă nedescuiată.

Doi porumbei în geamul meu: aproape suntem iarăşi, tu şi eu.

Ca un val spulberat pe o plajă, mă aduni şi mâna ta e vrajă.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

A word you say makes me give in, and yet it feels as though I win.

Do not haunt the poem fumbling for a key. Let the poem haunt you until you are me.

O vorbă doar şi mă supun, dar nu mă simt supusă, ci stăpân.

Nu bântui poemul căutând un mereu. Lasă-l să te schimbe până ce eşti eu.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

85

Shadow Halo Flame Light

DuhUmbră Aură Flacără Lumină

Poetry is teaching words how to fall silent.

Poezie înseamnă să faci cuvintele să tacă.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

That sleep when I was four and you were not there. That loneliness when I was stretching my arm out of the window to touch a tree and you were not there. That blue time when I flew over the Mediterranean and you were not there. This morning-noon-night when it does not matter if you are [not] —

Somnul acela de când aveam patru ani şi nu erai cu mine. Singurătatea aceea când scoteam braţul pe fereastră să ating un copac şi nu erai cu mine. Vremea aceea albastră când am zburat peste Mediterana şi nu erai cu mine. Această dimineaţă-amiază-amurg, când nu mai contează că [nu] eşti —

From the tramway, the tiny window between two old houses looks like a dot. When I lived on the other side of the window-pane, I would follow the tramways with the curiosity of a four-year-old. In this, the same tramway, I am now somebody else, and yet the same. The houses all around have been replaced by blocks of flats. Only my childhood has stayed the same, and is watching me from behind another family's curtains. I can see my old home, but I am no longer allowed to step over the threshold. My childhood is watching me, blindfolding me, forbidding the idea that I could ever go backwards into it — again.

Din tramvai, ferăstruica dintre cele două case nu este mai mare decât un punct. Pe vremea când locuiam de cealaltă parte a geamului, aveam patru ani şi mă uitam la tramvaie ca la o vietate de temut. Acum, în exact acelaşi tramvai, sunt altcineva şi totuşi neschimbată. Toate casele din jur au fost înlocuite de blocuri. Doar copilăria mea nu s-a schimbat, şi mă urmăreşte de după perdelele unei alte familii. Pot privi vechea mea casă, însă nu îmi mai este îngăduit să-i trec pragul. Copilăria mea mă urmăreşte, dar mi-a pus ochelari de cai, nu cumva să-mi închipui că m-aş putea întoarce acolo — de unde am plecat.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

Thirst of the soul, when, now, we pray to forget the future, and expect the past.

Setea sufletului azi, când ne rugăm să dăm uitării viitorul şi aşteptăm sosirea trecutului.

This tired day at the corner of age, hugging your words unheard, floating in that air, that Mediterranean, that balcony over the waves, that you.

Ziua aceasta ostenită, când vârsta dă colțul, luând în brațe cuvintele tale nerostite, plutind în acel văzduh, peste acea Mediterană, peste balconul acela de deasupra valurilor, peste acel tu.

A shadow, a photograph, at an age never shared, the poignant tenderness that strangles no more.

Umbra, o fotografie, la o vârstă pe care nu am trăit-o împreună, şi tandrețea intensă, care, însă, nu-ți mai taie răsuflarea.

What keeps us apart this late is not what could not be, but what we did not know how to see.

Ceea ce ne ține departe unul de altul până la vârsta aceasta nu este ceea ce n-am putut trăi ori nu putem, ci ceea ce nu ne pricepem să vedem.

Not aware how much of us is not when we are sure it is, how much never happens, how much we die before we are ourselves.

Nu ne dăm seama cât de puțin din noi există atunci când suntem siguri că trăim, câte nu se petrec niciodată şi cât murim înainte să ne regăsim.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

In that realm, a sea, a house, a room, a screen, waiting for the moment of no return — the word.

Pe acel tărâm, o mare, o casă, o odaie, un ecran aşteaptă clipa neîntoarcerii — cuvântul.

The meaning of *you run away sometimes* was misplaced forty years. I came across it when we could no longer run, and we had caught up with each other.

Ce însemna *you run away sometimes* a trăit în noi rătăcit vreme de patruzeci de ani. L-am aflat atunci când nu mai puteam să alergăm, şi ne-am ajuns din urmă unul pe celălalt.

I walk on. The snow is melting under rain. Behind the curtain, binoculars hiding your eyes, you slip ahead. I turn the corner. What had been close to happening has already vanished.

Trec. Zăpada se topeşte sub ploaie. În spatele perdelei, cu binoclul la ochi, aluneci. Trec — şi ceva ce stătea să fie a pierit neîntâmplat.

Our everyday words. The thought that you are here, in this universe. A monk's balcony over a mediterranean. Pouring our everyday words over your inner flame, which never burnt us — I am lying on the pyre, waiting in vain.

Cuvintele noastre de toate zilele. Gândul că eşti undeva aici în univers. Balcon de sihastru peste o mediterană. Cuvintele noastre de toate zilele peste flacăra ta interioară, care nu ne-a ars niciodată — degeaba încă mai stau pe rug şi aştept.

Tomorrow morning the sun will rise over the day that I wish I had lived. You will say: "Lie down in the grass near me, and you will see the monastery on the other side of the

Mâine dimineaţă o să răsară ziua pe care am ratat-o. Ai să zici: „Vino aici în iarbă să vezi mănăstirea de pe partea cealaltă." Chiar o să mă culc pe pământ lângă tine. Ce repede

lake." I will really lie down by your side. But a day passes so quickly when you wish you had — really — lived it.

trece o zi atunci când ai vrea să ți-o aminteşti altfel decât a fost, adică ai vrea — chiar — s-o fi trăit.

One more step. Just one. Hang on to me. How fast you walked when you guided me from a first midnight to "I will never see you again". You took your 33 years and went your way. It never occurred to you that we would be holding hands now of all times.

Doar un pas, încă un pas, ține-te strâns de mine. Ce iuți îți erau paşii când m-ai adus din miez de noapte în „n-o să te mai văd niciodată", şi ai plecat cu cei treizeci şi trei de ani ai tăi. Nici prin gând nu ți-a dat că o să ne ținem de mână tocmai acum când —

Look, it's snowing and the trees are white. The roads are icy. We won't go out, not today. I cover you with the blanket. Your shoulders, like a child's, dream seventy-seven winters back, when you had no idea I would be holding you here-now, and rise with you out of our bodies, through the chimney, wings of ash — this *us* of smoke.

Vezi, ninge şi copacii sunt albi. E polei. Nu ieşim, nu astăzi. Trag pledul peste tine. Umerii tăi de copil visează şaptezeci şi şapte de ierni înapoi, când nu ştiai că am să te țin în brațe acum-aici, ca să urcăm din noi în sus pe horn, aripi de cenuşă — acest *noi* de fum.

"From beyond the sea, from beyond the Seagull, from beyond the Seagull flying, from beyond the Seagull flying slowly — I send this silence to see you through."

„De dincolo de mare, de dincolo de Pescăruş, de dincolo de Pescăruşul în zbor, de dincolo de Pescăruşul în zbor lent — îți trimit această tăcere, ca să te scoată la liman."

"So little time left. Hurry now. Tell me."

„Mai e prea puțin timp. Grăbeşte-te. Spune-mi."

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

Fugit irreparabile. I went ahead and told you what you didn't used to want to hear. You fell silent.

"Have you heard what I said?"

"Yes. Unspeakably tired."

I am here, in the silence that takes you away.

When I came in, the door was throbbing, the hallway was *nel mezzo del camin,* your room was night. In your breath I sensed galaxies. My thoughts gave in to gravity. A second was eternity. We drowned in the sea that came through your window to remind me of that dream when I was nineteen — that blue second before I began missing you.

This coloured world you loved so much brings, when I expect it least of all, a face, a word, a fear and your call —

My name in your handwriting. Several books. An image of Rosetta Stone on a piece of cloth. Seven long letters in blue ink, which I drowned helplessly, and an old envelope you sent to me a youth ago. Lost. Wasted objects, waves

Fugit irreparabile. Am rostit ceea ce altă dată nu ai fi vrut să auzi. Ai amuțit.

„M-ai auzit, oare?"

„Da. Ostenit, foarte ostenit."

Sunt aici, în tăcerea care mi te ia.

În clipa când am intrat, uşa fremăta, holul era *nel mezzo del camin,* odaia ta era în beznă. În răsuflarea ta presimțeam galaxii. Gândurile mele au căzut pradă gravitației. Secunda era veşnicie. Ne-am înecat în marea care a năvălit prin fereastră ca să-mi aducă aminte de visul de la nouăsprezece ani — acea secundă albastră după care ai început să îmi lipseşti.

Această lume colorată pe care ai iubit-o atât de mult mă ia prin surprindere iar şi iar, aducând un chip, o vorbă, o spaimă, chemarea ta fără hotar.

Numele meu scris de mâna ta. Câteva cărți. Un desen cu Rosetta Stone pe o bucată de pânză. Şapte scrisori lungi, aşternute cu cerneală albastră, un plic trimis cu o tinerețe în urmă. Înecate în aşteptare. Obiecte risipite, valuri în vânt. Unde

waving. Where are we?

"At the core of it. Forget it all and follow my call."

7 July 2018

—He is the man who has forsaken his own Shadow.

He did it because he loves light more.

—He is the man who emptied the words of their meaning.

He did it because meanings cannot be named.

—He is the man who has forbidden you to step into his fairytale.

He did it because he does not have one.

—He is the man who builds a world with his ideas, and then makes *tabula rasa*.

He does it because he must go on thinking.

—He is the man who leaves everything behind.

He does it because he wants to be followed.

—He is the man who —

He is the man.

suntem noi oare?

„Suntem în miez. Urmează-mi chemarea. Restul să piară în uitare."

7 iulie 2018

—Acesta este bărbatul care şi-a părăsit Umbra.

A făcut-o pentru că iubeşte lumina mai mult.

—Acesta este bărbatul care a golit cuvintele de înțeles.

A făcut-o pentru că înțelesurile nu au nume.

—Acesta este bărbatul care ți-a interzis să intri în basmul lui.

A făcut-o pentru că nu are un basm al lui.

—Acesta este bărbatul care construieşte o lume cu ideile lui şi apoi face *tabula rasa*.

O face pentru că trebuie să continue să gândească.

—Acesta este bărbatul care lasă în urmă tot ce are.

O face pentru că vrea să fie urmat.

—Acesta este bărbatul care —

El este.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

We do not speak the same language. I say that this misunderstanding, ours, will reveal a wonderland round the corner. You say that this misunderstanding, ours, can be elucidated by your seventh rib and my imagination.

I promise to give up words if you promise you will stop waiting for all language to unhappen.

Nu vorbim aceeaşi limbă. Eu spun că această neînțelegere a noastră ne va aduce în cale o țară a minunilor acolo, după colț. Tu spui că această neînțelegere a noastră se poate explica prin ce-a de-a şaptea coastă a ta şi imaginația mea.

Promit să renunț la cuvinte, dacă promiți şi tu că nu vei mai aştepta ca limbajul să dispară odată pentru totdeauna.

I thought I was forgetting. I thought I had struggled free. I thought I could begin to be certain now, when suddenly, you sit by my side, smiling invisibly — all over again.

Am crezut că uit. Am crezut că m-am eliberat. Am crezut că, fără îndoială, acum — Dar te aşezi lângă mine zâmbind nevăzut fără veste şi luăm de la capăt aceeaşi poveste.

You broke one string and still played the *Emperor*. You broke another string and my ear drum broke under the sound. Another string, and the silence cut you through. Then the last but one string. One string left, which I know without hearing, which you play without fingers. It is not music, it is not, it is — me.

Ai rupt o coardă şi ai cântat totuşi *Imperialul*. Ai rupt altă coardă şi mi-a crăpat timpanul după acel sunet. Încă o coardă, şi tăcerea te-a sfâşiat. Apoi penultima coardă. O singură coardă a mai rămas, pe care o ştiu fără s-o aud, pe care tu cânți fără degete. Nu, nu este melodie, nu este — Acea coardă sunt eu.

Your smile: tender and gentle under ruthlessness.
Your hands holding my heart: baffled by my knowing

Surâsul tău: tandru şi blând dedesubtul neîndurării.
Îmi ții inima în mâini: eşti uluit că ştiu fără să ştiu.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

without knowing.

The blue sea invading your eyes on a monk's noon, when we neither begin nor end.

Your saying without saying, your aging without aging, your being without being — mine.

Marea albastră îți inundă ochii într-o după-amiază de sihastru, când noi nici nu începem, şi nici nu sfârşim.

Spui fără să spui, îmbătrâneşti fără să îmbătrâneşti, eşti fără să fii — cu mine.

Your words: *„In Stockholm with no map: shall we give it a try?"* Your tomorrow-eyes: "You have given me life." Your fingers brushing my knuckles out of time.

I miss your *now*, picking me up and lifting me out of missing.

Vorbele tale: *„La Stockholm fără hartă: facem o încercare?"* Ochii tăi: „Mi-ai dat viață când nu mai aveam." Cu o simplă atingere, degetele tale îmi trag mâna afară din timp.

Şi ce n-aş da să fii *acum*, doar ca să mă ridici şi să mă faci să uit ce înseamnă cuvântul absență.

Ten nightless years of expectations unuttered and impossibilities all over the place. Ten years of words after half a century of silence — when I never forgot what you never remembered. When a word is said, a star dies. When hands touch, the brain goes wrong. *Noli turbare circulos meos.* My circle for a sphere.

Zece ani fără nopți, cu aşteptări nerostite şi imposibilități la tot pasul. Zece ani de vorbe, după jumătate de veac de mutenie — când n-am uitat nicio clipă ceea ce tu nu ai ținut minte niciodată. Când rostim un cuvânt, moare o stea. Când se ating mâinile, creierul rătăceşte. *Noli turbare circulos meos.* Dau cercul meu pentru o sferă.

"While you can talk about missing, you don't miss me. While you can remember the touch of my hand, you don't

„Câtă vreme o poți pune în cuvinte, aceea nu este absență. Câtă vreme încă simți mâna mea în mâna ta, nu ştii ce

miss me yet. As long as my smile still warms you, I have not left completely.

Wait for that emptiness where you can't find me. Wait for the eagerness to miss me when you can't even miss any more.

Dive. Do not fear. Do not mourn. I will be where non-being bears no name — dripping into ShadowHaloFlame. The Light."

înseamnă „îmi lipseşti". Dacă zâmbetul meu te încălzeşte, atunci încă sunt cu tine.

Va veni golul în care nu mă poți regăsi. Va veni dorul de clipele când îți era dor de mine.

Scufundă-te. Fără teamă. Fără jale. Voi fi acolo unde neființa nu are nume şi se pierde în DuhUmbrăAurăFlacără. Lumina."

The sea in his lungs, all time in his eyes, birds plunging, soaring, Il Monaco waits for the Seagull, the ShadowHaloFlame Light in waves, breaking against a wall of blindness opening —

Cu marea în plămâni, timpul în ochi, păsări care coboară şi se înalță, Il Monaco aşteaptă Pescăruşul, Lumina DuhUmbrăAurăFlacără în valuri, spărgându-se de zidul de nevedere care se deschide —

I am still here, waiting, following a body unknown, gathering words for a language that needs no voice. This longing for a first intuition, at the last age, on the threshold of what I am not ready to see.

Sunt încă aici, pe urmele unui trup neştiut, adunând cuvintele unei limbi ce nu se cere rostită. Dorul de acea presimțire dintâi vine la vârsta din urmă, când mă aflu în pragul a ceea ce nu sunt pregătită să văd.

I wake up in the morning, knowing that you are watching me live. Feeling that waiting. My first thought is

Mă trezesc în zori şi, cât sunt vie, ochii tăi mă urmăresc. Aşteptarea ți-o simt şi eşti primul meu gând. Şoapta ta dintâi

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

you. Your first whisper in my mind is — *Make this be true*.

I was drowning in under above all around — your signs hänselundgretelwise led me, and you said "Rise."

He was riding your bicycle. He was wearing your black-rimmed glasses. His head was tilted to the left, too. He was endearingly slender. He pedalled and rose. Unseen, his smile burnt through me. He sped on his wheels like a child rushing where old feet fear to tread.

I wondered whether I should wait till he grew to be my age — when your answer came: "Memory won't help."

Alone in a room *con la bella musichetta. Vieni qui,* gently, *cobori în jos.*

Is it me calling? Is it you — the unseen? Is it us, travelling still, because "*Tu mai ai*"? I do. And what I have is you.

în mintea mea vie: *Fă să fie*.

În afund, deasupra, împrejur mă înecam. Ca Hänsel şi Gretel, ai presărat semne. Te-am urmărit şi am ştiut. Urcam.

Mergea cu bicicleta ta. Purta ochelarii tăi cu rame negre. Şi capul îl ținea ca tine, uşor aplecat spre stânga. Era înduioşător de zvelt. Pedala şi s-a înălțat. Nevăzut, surâsul lui a trecut ca focul prin mine. Se grăbea pe cele două roți ca un copil care dă năvală acolo unde tălpile bătrânilor se tem să păşească.

M-am gândit că poate e bine să aştept până va ajunge şi el la vârsta mea — dar răspunsul tău a sosit fulgerător: „Amintirile nu te pot ajuta."

Singură în odaie, *con la bella musichetta. Vieni qui* blând, *cobori în jos.*

Sunt eu cea care strigă, oare? Cel nevăzut, să fii tu? Călătorim noi împreună încă? „Tu mai ai." Ştiu. Ceea ce am acum eşti tu.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

I knew there would be no merry carols, no Dickens — as dead as a doornail — Just a window lit at midnight.

You taught me slowly, inhabiting my mind one second more every day. We now have three quarters of a minute.

"What is a minute," you ask, inhabiting me again.

Ştiam că nu va veni nici cântecul bucuriei, nici Dickens — *as dead as a doornail* — Va fi doar geamul luminat în miez de noapte. M-ai învăţat cu răbdare, locuindu-mi mintea cu o secundă mai mult în fiecare zi.

S-au adunat acum trei sferturi de minut.

„Ce-i aia 'minut'," mă întrebi, locuindu-mă din nou, în clipa asta.

Can you still hold me when—?

"It won't matter.

I will be your steps

I will be your thoughts

I will be every word you write

I will be by your side every day

I will hold you every night

I will be your dreams

I will be every morning

I will be closer to you than we have ever been. All around you.

Let it begin — "

O să mă poţi cuprinde cu braţele atunci când—?

„Nu va mai avea nicio importanţă.

Voi fi paşii tăi

voi fi gândurile tale

voi fi în fiecare cuvânt

voi fi lângă tine zi de zi

te voi ţine în braţe noapte de noapte

voi fi visele tale

şi dimineţile neaşteptate

voi fi mai aproape de tine decât am fost vreodată. De jur împrejur, în tot locul.

Vine sorocul — "

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

I looked in the mirror and could not see myself. I looked in the water and could not see myself. I looked behind and could not see myself. I looked ahead and could not see myself. I looked inside your words and could not see myself. I looked inside my own words and could not see myself. I was where I was.

"Seeing is not essential," you said. "Follow me without eyes, without hope, without fear, without joy, without words, without yourself. I will be there, and you won't need to know me."

M-am uitat în oglindă şi nu m-am văzut în ea. M-am uitat în apă şi nu m-am văzut în ea. M-am uitat înapoi şi nu m-am văzut. M-am uitat înainte şi nu m-am văzut. M-am uitat în cuvintele tale şi nu m-am văzut. M-am uitat în propriile mele cuvinte şi nu m-am văzut. Eram unde eram.

„Vederea este de prisos," ai zis. „Urmează-mă fără ochi, fără speranță, fără frică, fără bucurie, fără cuvinte, fără tine însăți. Voi fi acolo, şi nu va fi nevoie să mă cunoşti."

Talk to me soundlessly. Hold out your immaterial hand. Write invisible letters which we know without reading, see without seeing. Feelings are ropes that hold us hanging from the light.

Vorbeşte-mi fără sunete. Întinde-mi o mână imaterială. Scrie litere nevăzute, pe care le ştim fără să le citim, le vedem fără să le privim. Sentimentele sunt frânghii care ne țin suspendați de lumină.

Am I writing to you with blood dripping out of my veins? When the thought comes, I have no idea: is it yours, is it mine, is it ours?

"NO," you say. "We need no thought between us. Stop writing — "

Îți scriu oare cu sângele ce îmi picură din vene? Când gândul se apropie, habar nu am, este al tău, este al meu, este al nostru?

„NU," spui. „Între noi nu e nevoie de gânduri. Lasă scrisul."

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

"A body is always alone. Two bodies together are even lonelier. Be thankful for all the stories that never began. Live those you have not been intelligent enough to avoid. Forget those imagined. At the end of that forgetfulness, find me waiting to tell you, as only once before: 'You are myself.' Do not come before you are ready to speak without words, to love without loving, to be without being."

„Trupul este întotdeauna singur. Două trupuri împreună sunt încă şi mai singure. Bucură-te pentru toate poveştile care nu au început. Trăieşte-le pe cele pe care nu ai avut inteligența să le ocoleşti. Uită-le pe cele închipuite. Voi fi la capătul acelei uitări, aşteptând să-ți spun ce ți-am mai spus doar o singură dată până acum: 'Tu eşti eu.' Să nu vii înainte să ştii să vorbeşti fără vorbe, să iubeşti fără dragoste, să fii fără să fii."

Run, mind, run.

Nights grow behind us. Life is a shared second, half a breath. One eye smiles and one eye cries. Seven approaching three-two-one. Prayers. Just us left, here.

Run, mind, run.

Fugi, mintea mea, fugi.

Cresc nopțile în urma noastră lungi. Viața e o secundă împărtăşită, o jumătate de răsuflare, o clipită. Un ochi râde şi altul plânge. Şapte către trei-doi-unu se strânge. Rugi. Doar noi aici.

Fugi, mintea mea, fugi.

"There is no language but *that*," you said when, cell after cell, you began to come back to me. These English words are waiting for the rest of you patiently.

„Nu există altă limbă pentru mine decât *aceea*," ai spus când ai început să te întorci la mine fărâmă cu fărâmă. Cuvintele acestea englezeşti pe care le citeşti aşteaptă cu răbdare să ajungă aici şi restul tău de eşti.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

When my eyes met yours, I knew who you were. I felt what was not to be. Seven hours in all. One every seven years. And yet, not one second passes when I do not feel you breathing in my lungs, smiling in my brain, speaking in my blood vessels, calling in my memories, angry at our helplessness, impatient with this life, happy with what you can get, postponing *us* —

Missing your angry voice at midnight, when you are tired ~ your impatience to say 'I am sorry' next morning ~ your secrets which I know and you know I know, but do not dare ~ your boasting self when you want me to give what is already yours ~ your shyness when you overhear what I never say, because you know it well ~ your loneliness when silence falls between us, and the sea swallows the day ~ your courage in the middle of that empty room ~ your fear of losing your last shape on that hospital bed ~

Missing your before-Shadow, like a Halo not ready for the Flame.

Când ni s-au încrucişat privirile, am ştiut cine eşti. Am trăit ce nu avea să fie. Şapte ore, atât a fost. Câte una la fiecare şapte ani. Şi, totuşi, nu trece o clipă în care să nu te simt cum respiri cu plămânii mei, surâzi în creierul meu, vorbeşti în sângele meu, mă chemi cuibărit în amintirile mele — mânios pe neputința noastră, nemulțumit de viața asta, fericit cu fărâme, şi amânând mereu clipa noastră —

Glasul tău iritat în miez de noapte, atunci când eşti ostenit ~ nerăbdarea să spui „iartă-mă" a doua zi dimineață ~ secretele tale, pe care le ştiu, şi tu ştii că le ştiu, dar nu cutezi ~ orgoliul tău atunci când vrei să obții de la mine ceea ce este deja al tău ~ sfiala când parcă auzi ce nu spun, pentru că tu ştii tot ~ singurătatea ta atunci când între noi e tăcere şi marea soarbe ziua ~ curajul tău în odaia goală ~ spaima că-ți vei pierde ultimul contur pe patul de spital ~

Ca o Aură care nu e pregătită să trăiască Flacăra, îmi lipseşti tu — cel dinainte de DuhUmbră.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

123 ∞ 7 breaths is what it took to climb the Monte. The harmony of *Il Monaco*'s ascended soul, the pity for that breathing body, farther and farther away, till the drop of blood is the tunnel, into ∞

Ca să urc Monte mi-au trebuit 123 ∞ 7 răsuflări. Armonia sufletului înălțat al lui *Il Monaco*, amărăciunea pentru răsuflarea acelui trup care este mereu mai departe, până când stropul de sânge se lungeşte în tunelul către ∞

It was an ancient door. We did not synchronise our movements: one hand opened, the other hand locked — the same door, at the same time. One — inside, one — outside.

Then the hands flew away: two separate wings that carried no body.

Era o uşă veche. Nu ne-am sincronizat gesturile: o mână deschise, cealaltă mână dădu să încuie — aceeaşi uşă, în acelaşi timp. Unul — înăuntru, altul — afară.

Apoi mâinile îşi luară zborul: două aripi despărțite, care nu duceau cu ele niciun trup.

When the Seagull's feather floated down, you thought: "Tomorrow there will be another one."

The tide fell. The sky was colourless. There was no sound anywhere. The shapes faded and there was no touching. Your window was closed. Your waiting was night. "I want more feathers to happen to me," you said.

The gull was wingless.

Când căzu din aer pana Pescăruşului, te-ai gândit: „O să cadă mâine alta."

Marea s-a tras înapoi. Cerul nu mai avea culoare. Liniştea era totală. Contururile se ştergeau, şi mâna nu mai ştia să atingă. Geamul era închis. Aşteptarea ta era negură. „Mai vreau să mai vină pene la mine," ai zis.

Nu mai avea aripi Pescăruşul.

In this galaxy, there is an empty room, a bed unslept in, a blind tv, a shuttered balcony door, a four-wall bookcase full

Există în această galaxie o odaie goală, un pat în care nu doarme nimeni, un televizor închis, o uşă de balcon cu oblonul

of dusty words, a missing pillow, and my idle thought — hovering.

"I cannot climb any more stairs: I am old."
I will climb all the stairs for you.
"I cannot go into the unknown any more: I am old."
I will know it all for you.
"I cannot wait for the sun any more: I am old."
I will make the sun stop for you.
"I cannot miss you any more."
You won't have to: we are not two.

I thought the emptiness would be like the cry of the Seagull waiting outside your empty room. Not this promise of free passage, mind-blowing sea of the soul — This YES read backwards and imperfectly like the *Language of the Devil* — *S...E...Y. See.*

This would make you really angry *if* — This sprouting, this unexpectation that expects, this longing for nothing-nowhere-never. This Christmas, this sea which floats above us

lăsat, patru pereți acoperiți cu cărți pline de cuvinte prăfuite, o pernă care lipseşte, şi gândul meu rătăcind peste ele.

„Nu mai pot urca scările: sunt bătrân".
Am să urc eu toate scările pentru tine.
„Nu mai pot pleca în necunoscut: sunt bătrân."
Am să aflu eu tot ce e de ştiut pentru tine.
„Nu mai pot aştepta soarele: sunt bătrân."
Voi face soarele să se oprească în loc pentru tine.
„Nu mai am putere să-mi fie dor de tine."
Nici nu e nevoie: eşti una cu mine.

Mă aşteptam că absența va fi ca țipătul Pescăruşului care aşteaptă afară, în dreptul odăii tale goale. În niciun caz nu mă gândeam la această făgăduință de cale liberă, o mare a sufletului năucitoare — Acest *YES* citit imperfect de la coadă la cap, ca în *Limbajul Diavolului* — *S...E...Y. See*.

Te-ai înfuria rău, *dacă* — Această înmugurire, această imposibilă aşteptare care încă aşteaptă, acest dor de nimic-nicăieri-niciodată. Acest Crăciun, această mare plutitoare peste

while you hold me on a balcony on the brink of *if*.

Looking at the candlestick for a Shadow, at the night sky for Lucifer, at each new book for the word unknown, at my hands as if they were yours — this morning, suddenly, I missed the moment when branches bloom and life is green again.

Having found you at the back of my mind at last, I stopped looking, and just saw.

I count your breaths when there is nothing to count. I keep what we never had. The seagulls are limp and wingless, the taste of bitter seas on their tongues. Keep me from the sharks that eat seagulls. Give me my daily hope while I am still here — and deliver me from — this — day.

A river flowing into the sea. A day swallowed by night. A story ending.

"The end ends a story as little as a beginning begins it."

My hand in yours.

creştetele noastre, atunci când mă strângi în braţe pe un balcon, pe muchie de *dacă*.

Aşa cum mă uitam la sfeşnic şi căutam Umbra, la cerul înnoptat şi îl chemam pe Lucifer, la fiecare carte nouă ca să dau de cuvântul neştiut, la mâinile mele ca şi cum ale tale erau — dintr-odată azi-dimineaţă am ratat clipa când iar dau crengile în floare şi viaţa înmugureşte.

Te-am găsit într-un sfârşit, nebănuit, în gând, aşa că am închis ochii, ca să văd.

Îţi număr răsuflările când de fapt nu am ce număra. Ţin strâns ceea ce nu am avut niciodată. Pescăruşii sunt inerţi, fără aripi, şi au gust de mări amare pe limbă. Apără-mă de rechinii care sfârtecă pescăruşi. Cât sunt încă aici, dă-mi nădejdea mea cea de toate zilele — şi izbăveşte-mă de — această — zi.

Un râu se varsă în mare. Noaptea înghite o zi. Se termină o poveste.

„Sfârşitul nu poate termina povestea, tot aşa cum nici începutul nu o începe."

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

"What never began could never end."

You smile. The two young lovers we once failed to be have just stepped right through us —

Keep waving your hand to me, as you did when midnight was light, and I flew above your soul, hoping your hand would reach me — here — today —

Forty-nine years and a month later.

Between us was the Black Sea. Below me, the sky was so blue and full of waves that it took me a lifetime to see you by my side — now — flying.

Your head on the pillow, you watched the blue sea, your hand in mine, your soul in *podul palmei*, my fear of never again throbbing.

I left without saying goodbye. You let me go without parting from me.

Îmi ții mâna în mâna ta.

„Ceva ce nu a început nu se poate încheia."

Surâzi. Drept prin noi trec cei doi tineri îndrăgostiți care am fi putut să fim noi cândva.

Nu te opri, fă-mi cu mâna ca atunci când miezul nopții era lumină, iar eu zburam deasupra sufletului tău, nădăjduind că mâna ta mă va ajunge — azi — aici.

După patruzeci şi nouă de ani şi o lună.

Între noi se întindea Marea Neagră. Dedesubtul meu, cerul era atât de albastru şi vălurit, încât o viață mi-a trebuit să te văd — acum — zburând alături de mine.

Cu capul pe pernă, priveai marea albastră, mâna în mâna mea, sufletul în podul palmei: zvâcnea între noi frica mea că nu va mai fi niciodată.

Am plecat fără să-mi iau rămas bun. M-ai lăsat să mă duc fără să te desparți de mine.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

Holding your Shadow, I wonder how this can be — there is no flesh and blood, and yet you find me.

"No place is mine, and objects do not matter. A step — a story. When memory parts from me, I will become a vortex whose whirling you alone can tame and set me free."

It doesn't have to be here, it doesn't have to be me, it doesn't have to be. Let my longing die. Let us never meet again — because one never meets oneself.

"You never shared the night with me. You never saw my mortality. We crossed eyes. We crossed smiles. We rode bus 33. Now you want us to swim. My arms are stiff. My soul is buried in a forgetful body. I am a Shadow. You want to be my Halo. What shadow has a halo?"

The ShadowHalo that flows into Flame.

Îmbrățișându-ți Umbra, mă gândesc, ce este adevărul, oare, atunci când, fără să fim în carne şi oase, bucuria doare.

„Nu-mi aflu nicăieri locul. Lucrurile nu au nicio însemnătate. Un pas e o poveste. Când memoria mă va părăsi, va rămâne din mine un vârtej a cărui învolburare numai tu o vei şti domoli spre a mă izbăvi."

Poate să fie orice alt loc. Poate să fie oricine altcineva. Poate să nu fie. N-ai să-mi lipseşti. Nu avem să ne mai întâlnim niciodată — nu se întâlneşte nimeni cu el însuşi.

„N-ai petrecut nicio noapte cu mine. Nu-mi ştii ființa muritoare. Ni s-au întâlnit ochii. Ne-am zâmbit. Am luat amândoi autobuzul 33. Şi acum vrei să înotăm împreună. Am brațele țepene. Mi-e sufletul îngropat într-un trup care a uitat. Sunt DuhUmbră. Vrei să fii Aura mea. Ce umbră ai mai văzut tu să aibă aură?"

DuhulUmbrăAură care se pierde în Flacără.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

I am sending you balconies at sunset, seashells at sunrise, winds and seagulls. I am sending you a vortex of life — because I don't know any better.

You are patient. You send your Shadow to show me your side of the Flame.

Îți trimit balcoane la apus de soare, scoici la răsărit, vânt şi pescăruşi. Îți trimit o învolburare de vieți — pentru că atâta mă pricep.

Ai răbdare cu mine. Îmi trimiți Umbra, ca să-mi arăți de care parte a Flăcării te afli acum.

"I am not comfortable anywhere," you say.

The sweetness of that hand brushing mine ~ then. The sweetness of those eyes sparkling with my light ~ then. The sweetness of that voice on the phone ~ then. The sweetness of that grey jacket on my June shoulders ~ then. The sweetness of a waving hand promising nothing ~ then. The sweetness of hope against hope ~ then.

"I am not comfortable anywhere," you say.

We are slowly slipping out of some-any-no-every-where ~ into the Flame.

„Nu mi-e bine nicăieri", spui.

Bucuria mâinii tale atingând-o pe a mea în fugă ~ atunci. Bucuria ochilor tăi când strălucea în ei lumina mea ~ atunci. Bucuria vocii tale la telefon ~ atunci. Bucuria jachetei cenuşii pe umerii mei în iunie ~ atunci. Bucuria unei mâini care îmi făcea semn deşi nu promitea nimic ~ atunci. Bucuria speranței încăpățânate ~ atunci.

„Nu mi-e bine nicăieri," spui.

Ne eliberăm pe nesimțite de undeva-oriunde-nicăieri-pretutindeni şi suntem ~ Flacără.

I looked for you there. The bed was empty. Nobody sat in the armchair. I remembered. One hour. Seven times. Seven hours — a lifetime.

"What is a life", you say, out of nowhere.

You stretch out a Shadow. I cling to it, Halo. Then the

Te-am căutat acolo. Patul era gol. Nu şedea nimeni în fotoliu. Mi-am amintit. O oră. De şapte ori. Şapte ore — o viață.

„Ce-i aia, o viață", spui, şi nu ştiu unde eşti.

Umbra ta se lungeşte. O cuprind cu brațele, sunt Aură. Apoi Flacăra e Lumină, şi, da, ce-i o viață.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

Flame is Light, and, yes, what is a life.

Yes, it was full of books. All the walls. Yes, *Ulysses* was there. Yes, *Finnegans Wake* was there, too. Yes, it had shutters that kept the room dark as night. Yes, there was a telephone in it, but telephones have not been in use for an eternity. Yes, your eyeglasses have not been wiped by anyone, just as you said. Yes, the photograph of your family is still there, hanging above the bed. Yes, the round eyes are still watching — a memory of your childhood painter-friend. Yes, the beach is under your window. Yes, you can see the sea from the bed: as blue as it was when I was there with you. Nobody has touched anything. No, I will not go back there. No, I do not need that bench in our youth. Why would I want to see your hand waving, when we are ebbing and flowing together, ShadowHalo — HaloShadow — Flame —

Da, era plin de cărți. Pe toți pereții. Da, era şi *Ulysses* acolo. Da, era şi *Finnegans Wake*. Da, erau obloane care făceau să fie beznă ca noaptea în odaie. Da, era şi un telefon, însă nu mai foloseşte nimeni telefonul de o veşnicie. Da, aşa cum ai vrut, nu ți-a şters nimeni ochelarii. Da, fotografia familiei tale este tot acolo, atârnată deasupra patului. Da, ochii aceia rotunzi sunt tot deschişi — o amintire de la prietenul tău din copilărie, pictor. Da, plaja este sub geamul tău. Da, poți vedea marea din pat: la fel de albastră ca atunci când eram acolo cu tine. Nu a atins nimeni nimic. Nu, eu acolo nu mă mai întorc. Nu, nu mai am ce face cu banca aceea din tinerețea noastră. La ce bun să-ți văd iar mâna fluturând, când noi suntem acum fluxul şi refluxul contopite, DuhUmbrăAură — AurăDuhUmbră — Flacără —

You have forgotten the sea below your balcony: "What sea?"

We swim in your rememberlessness. I will keep you safe. Rest your Shadow. I will be Halo and find the Flame which burns without burning, neverbeginningnever-

Ai uitat că era o mare sub balconul tău: „Care mare?"

Înotăm în uitare. Te ocrotesc. Odihneşte-ți DuhulUmbră. Eu, Aura, voi găsi Flacăra care arde fără să mistuie, fără-de-început-şi-fără-de-sfârşit.

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

endingly.

That dream. You slipped away. I bumped into you and took your shape. How strange, we heard. A Shadow with a Halo. Then the Light. That dream.

I looked for you, sand-air-sun-and-sea. The door, the books, the balcony — scattered. At the other end of being, a me was waiting, slowly filling with the Light of you.

When the Flame burns this night, there will be no you, and there will be no me — just this book and the Light.

Visul acela. Ai alunecat îndepărtându-te. M-am izbit de tine şi am luat forma ta. Am auzit amândoi: Ce straniu. Un DuhUmbră cu Aură. Apoi — Lumina. Visul acela.

Te-am căutat. Uşa, cărțile, balconul — risipite. Nisip-văzduh-soare-mare. La celălalt capăt al ființei, strop cu strop, mă umplea cu tine — Lumina — prelungă aşteptare.

Atunci când Flacăra la noapte va arde, din tine şi din mine va rămâne — Lumina şi o carte.

1237-2020

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

This is a mere story of love like so many others. All you have to do is allow yourself to feel every sound of it.

Read the virtual text, or give the letters a body of visible ink on paper. Write your own text, using the signs of any language that you know.

What matters is to fill your soul with a treasure which, the more you share, the more it grows in you.

The Author

Aceasta este o simplă poveste de dragoste ca multe, foarte multe altele. Îngăduiți-vă să simțiți fiecare sunet al ei – doar atât.

Citiți textul virtual, ori creați pentru literele lui corpuri vizibile din cerneală pe hârtie. Scrieți-l cu mâna voastră, folosind semnele oricărei limbi vă este la îndemână.

Important este să vă umpleți sufletul cu o comoară pe care, cu cât o dăruiți mai multora, cu atât va creşte în voi.

Autorul

"I could not cease reading.
The author should write, write, write...
Read the text a thousand times!
It expresses everything,
it is deep, poetic, physical, esoteric,
simply everything.
It is a treasure."

Gabriel Altmann
Linguist, mathematician, musician

„Nu mă puteam opri din citit.
Autorul ar trebui să scrie, să scrie şi iar să scrie...
Citiți textul de o mie de ori!
Exprimă tot,
este profund, poetic, fizic, ezoteric,
absolut tot.
E o comoară."

Gabriel Altmann
Lingvist, matematician, muzician

Contemporary Literature Press
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022

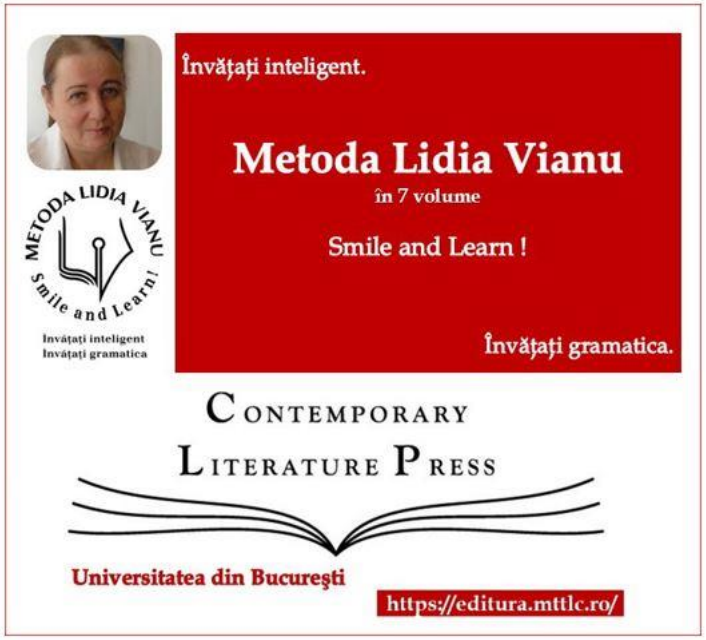

Volumul 1. **Engleza de la 7 la 77 de ani. Partea 1. Întâmplări cu timpuri.** Traduceri cu cheie.

Volumul 2. **Engleza de la 7 la 77 de ani. Partea 2. Întâmplări cu timpuri.** Traduceri cu cheie.

Volumul 3. **Ora de Engleză. Traduceri şi povestiri.** Cu cheie.

Volumul 4. **Admiterea la Engleză. Traducere gramaticală.** Cu cheie.

Volumul 5. **Subiecte date la examenul de admitere 1974-1990.** Traduceri cu cheie.

Volumul 6. **Student la Engleză. Traducere gramaticală.** Cu cheie.

Volumul 7. **Examen la gramatica engleză.** Traduceri cu cheie.

Link comun, Metoda Lidia Vianu în 7 volume https://editura.mttlc.ro/metoda-lidia-vianu-7-volume.html

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS
https://editura.mttlc.ro/ The University of Bucharest
2022